Dugoselska kronika

Broj 325

Godina XXV

28. travnja 1992. g.

Cijena: 20 dinara

GLASILO GRAĐANA I ORGANIZACIJA OPCINE DUGO SELO

Novi val izbjeglica

Novi val izbjeglica pristiže u Dugo Selo. Procjenjuje se da je u tom valu, u vrlo kratkom vremenu, do sada pristiglo ne puno manje od tisuću novih ljudi u Dugo Selo. Radi se gotovo isključivo o ljudima sa područja BiH.

Uočavamo stanovite razlike između prvog i ovog drugog vala prognanika i izbjeglica. Prvi je stizao nekako razvučenije, tijekom duljeg vremenskog razdoblja i oni koji su stizali tražili su smještaj te najčešće bili smještavani kod za njih nepoznatih ljudi i obitelji. Ljudi iz ovog novog vala ne traže smještaj. Oni su ga sami našli. Prihvatila ih je njihova rodbina, kumovi, zapravo oni koji su već ranije doseljeni i naseljeni na dugoselskom području. Ako se zna da gotovo polovinu Dugoselaca danas čine doseljenici iz te sada nam susjedne države onda sve to skupa ni ne začuđuje. Povezano s time na dugoselskom području možemo danas bilježiti i slučajeve gdje je s prebjezima broj ukućana sada i upeterostručen. U takvoj situaciji hrana postaje prvorazredni problem. Sve što pristigne bilo u Caritas, bilo u Centar za socijalnu skrb, bilo u Crveni križ, razdijeli se gotovo u trenu.

Poseban problem su učenici. U sve tri dugoselske škole javilo se do sada preko stotinu novih učenika, što će reći tri poveća odjeljenja. Daljnji problem je što su oni, uz tek rijetke izuzetke uspjeli sa sobom ponijeti i svoje knjige i bilježnice. A povrh svega ti su učenici učeni po sasvim drugim nastavnim programima. Što i kako s njima još uvijek je muka naših škola, koja nije riješena.

Valja nam također zabilježiti i gotovo kontinuiranu pomoć koja pristiže u Dugo Selo iz Hamburga, dalekog nam lučkog grada na sjeveru Njemačke. O tome skrbe dvije ustanove: Hrvatska katolička misija i Hrvatska kulturna zajednica. Predstavnici tih ustanova kada dovezu pomoć dijelom je i sami dijele potrebnim obiteljima.

S obzirom na broj prognanika i izbjeglica u Dugom Selu očekuju se trajniji problemi nedostatka hrana. Zato molimo sve pučanstvo i sve druge organizacije, posebno one koje privređuju i zarađuju, da u granicama svojih mogućnosti i dalje pomažu.

Prema posljednjim procjenama Centra za socijalnu skrb, gdje se moraju prijaviti svi prognanici i izbjeglice koji dolaze, kao i oni koji odlaze, s time da neki odlaze da se ne odjavljuju, a neki su došli koji se još nisu prijavili, na području općine je 700 prognanika (sa područja Hrvatske) i oko 900 izbjeglica (sa područja BiH).

Dugoselac Krešimir Slunjski na prvoj liniji obrane u Komarevu

ZA DOMOVINU!

Dugo Selo, kada se saberu i promotre sva događanja vezana uz obranu života, slobode, časti i dobara domovine nam Hrvatske, u ovom teškom ratu, moći će, tako prosuđujemo, mirno stati pred sud povijesti. Bez obzira što dugoselsko područje nije zahvaćeno ratom, rat se i tu osjeća. Preko tisuću muškaraca obuklo je do sada odoru branitelja domovine. Kao žrtve rata na ratištima, u obrani domovine, palo je do sada već šest naših, redom mladih sugrađana. Na našem je području preko tisuću i po prognanika i izbjeglica, o kojima se predano skrbi. Raznovrsna je pomoć iz Dugog Sela odaslana i Hrvatima u Herceg Bosnu. Mnogi, kojima je tamo i rodna gruda, otiđoše da pomognu.

Skroman i uman čovjek bi na to sve samo rekao: ništa posebno, sveta je to dužnost sviju nas.

Ništa nam manja i lakša obveza ne predstoji da u narednom vremenu povratimo sve naše ljude na prostore i u domove iz kojih su morali otići.

Svaki naš građanin zapravo mora dnevno preispitivati sebe što sam do sada učinio za svoju domovinu, što činim i što mi predstoji činiti? Pretpostavka je to i našeg opstanka i naše sreće. Neka nam živi naša Hrvatska!

NE ČINIMO TO!

Novija pojava, koju bilježimo, nažalost, i na našem dugoselskom području, je postavljanje eksplozivnih naprava na vikendice i obiteljske kuće.

Eksploziv je bio već u više navrata postavljan radi rušenja vikendica, čiji su vlasnici srpske nacionalnosti, dok je u tri navrata to bilo učinjeno i Hrvatima. Uoči Uskrsa znatno je na taj način oštećena jedna vikendica na Štakorovačkom brijegu. Njen vlasnik je bivše vojno lice, niz godina već u mirovini, kojemu je majka Hrvatica i koji kao građanin stalno živi na našem području, i za kojega se pouzdano zna da je lojalni građanin Hrvatske. Čak i njegovi najbliži susjedi su se okupljali s čuđenjem ističući da mu se time čini nepravda. Širenje te pojave, koja zapravo znači nasilje i nepovjerenje u pravni sustav, značilo bi veoma veliku opasnost za mladu hrvatsku državu, za njenu stabilnost i za sigurnost njenih građana.

To bi značilo da pojedinci, zapravo nasilnici preuzimaju »pravdu« u svoje ruke, da se umjesto stabilne i ugledne države uspostavlja »divlji zapad«, »carstvo nasilja« i »vlast okrutnih pojedinaca«. Bila bi to država u kojoj bi malo tko želio, a i mogao živjeti. Pozivamo i mi građane da se ozbiljno suoče s tim problemom, da ne samo da ne podržavaju takve čine, već da im se svim mogućim i raspoloživim načinima suprotstave.

U skladu s našim zakonodavstvom takva postavljanja eksploziva i uništavanje imovine smatraju se teškim kriviČnim djelima. Ukoliko bude uhićen počinitelj, ili više njih, dosadašnjih eksplozija, a policija im je, po svemu sudeći na tragu, mogu se očekivati za njih višegodišnje zatvorske kazne.

Policijska stanica Dugo Selo moli i poziva građane da joj dojave sve ono što bi moglo pomoći u otkrivanju počinitelja. Građani neka budu sigurni da će država prema svim građanima, bez obzira na njihovu nacionalnost, postupiti prema zakonu i kazniti ih za počinjena nedjela. Ne smijemo dopustiti pojedincima, da unatoč patnjama hrvatskog i drugih nesrpskih naroda, koje su proživjeli i proživljavaju u ovom nametnutom osvajačkom ratu od strane Srbije, uz pomoć odmetnutih Srba naše Republike, da dovedu u pitanje sve ono što je hrvatski narod krvlju postigao u pravednoj borbi za slobodu i nezavisnost.

Imajmo to na umu!

U svibnju nova knjižnica

Dugoselska knjižnica će potkraj svibnja započeti s radom u novom prostoru, na katu zgrade u kojoj se nalazi SDK i ljekarna. Radi se o novom i suvremeno uređenom prostoru, trostruko većem od onoga u kojemu je knjižnica do sada obitavala. Upravo se započelo i s preseljenjem knjiga. Zbog toga su tijekom svibnja moguće opravdane teškoće u radu knjižnice. No od lipnja u novom će prostoru knjižnica i čitaonica biti otvorena cjelodnevno. Manja prigodna svečanost za uzvanike, povodom otvaranja knjižnice i Dana državnosti, bit će potkraj svibnja.

Najava gradnje tržnice

U novinskim oglasima moglo se ovih dana pročitati kako građevno poduzeće »Dom« iz Zagreba nudi na prodaju lokale u sklopu tržnice u Dugom Selu. Mnogi se, razumljivo, upitaše o čemu se tu radi?

Pripreme koje su u toku, u ovom trenutku veoma ozbiljno najavljuju početak izgradnje dugoselske tržnice. Predviđena i davno ranije rezervirana lokacija za nju je ugao Kolodvorske i Kažotićeve ulice (prije Cobovićeva i Bakarićeva). Sam kompleks tržnice bio bi trokut, sa središtem (atrijem) na kojemu bi bili postavljeni otvoreni štandovi (dijelom i natkriti), okruženi raznim dućanima. U tom sklopu bilo bi u funkciji skladišta obuhvaćeno i sadašnje atomsko sklonište.

Tržnica bi na jednom mjestu sakupila četrdesetak različitih, većih i manjih lokala, različitih namjena. Njeno otvaranje omogućilo bi Dugoselcima da gotovo svu potrebnu nabavu ostvaruju na jednom mjestu. Tržnice su u svim gradovima i mjestima najvažniji komunalni objekat, zapravo znamenita mjesta, koja daju i potiču okupljanje i živost. One su u pravilu ogledalo svakog mjesta. Došljaku ili namjerniku one »najglasnije« govore o ljudima, mjestu i samom kraju.

U ovom trenutku s poznatom i velikom građevinskom firmom »Dom« vode se ključni dogovori. Dom bi gradio tržnicu na svoj račun i prodavao lokale, također za svoj račun.

Općina osigurava zemljište, no ne badava. O svemu tome se upravo postiže dogovor. Zadnju riječ na taj ugovor o gradnji tržnice dat će odbornici Skupštine općine, vjerujemo već slijedeći mjesec. U tom slučaju gradnja bi mogla započeti već ovog ljeta. Vrlo važna činjenica, koja će sigurno bitno utjecati na tijek i brzinu izgradnje tržnice je prodaja poslovnog prostora. Brža prodaja značit će i brži završetak izgradnje.

Dugoselci Prve čete, trećeg bataljuna 148. brigade

NA PRVOJ LINIJI SUKOBA U KOMAREVU

Tu odmah, u blizini su i neprijateljski položaji

Zlatko Combaj na prvoj liniji obrane

Prva četa trećeg bataljuna u sastavu 148 brigade Hrvatske vojske sastavljena je od Dugoselaca, koji su u rat, u obranu Hrvatske krenuli kao dobrovoljci. Dobrovoljci koji su u trenutku, kada su se okupili, bili primjer i poticaj ostalima da krenu njihovim putem. Bila je to prva postrojba koja je iz Dugog Sela krenula na ratište.

Radi se o onoj grupi naših sugrađana koji su se još potkraj kolovoza 1991. okupili kao dobrovoljci u okviru Narodne zaštite. Mnogi od njih, zapravo većina, imali su svoje zadatke i obnašali aktivnosti u okviru organiziranog okruženja dugoselske kasarne. No i prije nego li je kasarna iseljena, 6. prosinca 1991. g., 39 pripadnika, zapravo dobrovoljaca Narodne zaštite, nakon jednotjednih priprema odlazi na prvu liniju obrane u Trpuce, uz rijeku Kupu. Oni sudjeluju, izvršavajući točno dobiveni zadatak, i u akciji 102 brigade, kojom je predviđen prelazak preko Kupe. Ta akcija nije uspjela, no očitovano je da je mala dugoselska postrojba u toj akciji očitovala hrabro i disciplinirano ponašanje, dostojno časti Hrvatske vojske. Njima se 29. prosinca pridružilo još 55 dobrovoljaca iz Narodne zaštite. Time je ustrojena dugoselska četa čije dosadašnje sudjelovanje u ratu može biti uistinu primjer mnogim našim postrojbama. Bez obzira na to što se radi o jednoj maloj jedinici u okviru jedne velike trnjanske brigade dugoselska četa ima u njoj svoje prepoznatljivo mjesto i svoj ugled. To je jedinica u koju se ima povjerenja i za koju se zna da zadatke obavlja odgovorno i disciplinirano. Jedna od činjenica koje to potkrepljuju su i pohvale dobivene u više navrata.

Samo nabrajanje mjesta na kojima je ta jedinica Dugoselaca držala položaje podosta govori našim građanima, koji dnevno slušaju vijesti, i u kojima se ta mjesta gotovo svakodnevno spominju kao ona koja bijahu metom četničkih neprijateljstava. Ta četa je do sada držala položaje u: Trpucu, Lijevim Štefankima, Lijevom Središčku, Strušču i Komarevu. Na sva ta mjesta za vrijeme njihovog boravka u njima bilo je pucano, a time i na njihove borbene položaje. Njihovi položaji bijahu uvijek oni zadnji, prvi do neprijatelja. Tako je to i u Komarevu, gdje smo ih 17. travnja, uoči Uskrsa i posjetili.

Tik do neprijatelja

Bez posebne dozvole, koju može dati samo Zapovjedništvo Hrvatske vojske Operativne grupe za Sisak i Baniju teško se može netko približiti Komarevu, a kamo li ući u njega. Za ulazak je potrebna posebna pismena dozvola, kojoj prethode provjere o tome tko ulazi i kojim povodom u to područje. A i oni koji ulaze i uđu mogu se kretati samo uz posebnu pratnju. Već i te činjenice dostatno govore da je riječ o području neposredno zahvaćenom ratnim operacijama, strateški izuzetno važnom za Hrvatsku vojsku.

Da bismo došli do Dugoselaca u Komarevu moramo proći (dakako sa pratnjom) dobar dio tog razrušenog mjesta. Posvuda se vide razrušene kuće i gospodarske zgrade. Pogođena bijaše i crkva. Da je ona bila posebna meta vidi se i po činjenici da uokolo nje nema ni jedne neoštećene kuće. I zapovjedništvo čete smješteno je u kući čija je gospodarska zgrada dobrano razrušena granatom.

Dugoselskom četom zapovijeda **Ante Kolovrat.** Njegov prethodnik na toj dužnosti bio je **Zdravko Antolković-Bambus,** danas zapovjednik jednog bataljuna Vojne policije Hrvatske vojske u Karlovcu. Zamjenik zapovjednika čete je danas **Kruno Debeljak.** Zapovjednici vodova su **Zdenko Atlija, Vladimir Bahlen i Ivan Stuparić.**

Obilaskom položaja Dugoselaca i sami se uvjeravamo da se uistinu radi o prvoj liniji obrane. Običnim očima, ispod obvezne vojničke kacige, jasno vidimo kuće u kojima su smješteni četnici. Naši vojaci uz pomoć dvogleda promatraju i njihovo kretanje. Radi se o razdaljini koja se obično nazivati puškometom i na kojoj se, posebno snajperistima, ne s puno napora mogu postizati precizni pogotci. Upirući prstom u pojedine kuće propitkujemo da li se i u toj kući nalazi neprijatelj. Naši vojaci to potvrđuju. Kažu kako ih svakodnevno dvogledima i promatraju. Malo ih brine što zadnjih dana vojni kamioni nešto dovoze. Otegotna okolnost našima je

Dugoselci pored svojih položaja u Komarevu

što neprijatelj ima neke svoje položaje na višim kotama od njihovih. Zbog čega je potrebna povećana opreznost pri kretanju uzduž položaja. Zona njihova osmatranja i obrane nije ravničast teren pa to traži povećanu opreznost. Sa zapovjedništvom i među samim položajima uspostavljena je stalna telefonska veza. Iza leđa našima pruža se pogled na Sisak, taj naš lijepi grad pruža se pred našim očima kao na dlanu.

Naši u skladu sa zapovjestima ne napadaju ni ne provociraju. Svaki neodgovorno ispaljeni metak kažnjava se zatvorom. No na svaki četnički napad naši su spremni uzvratiti u jednakoj ili još žešćoj mjeri. U blizini naših Dugoselaca su ukopani i moćni artiljerijski potencijali.

Disciplinom odagnali stradanja

Razgovaramo sa Antom Kolovratom, zapovjednikom čete. Posebno nas zanima kako on tumači da iz te čete nije bilo ni stradalih, ni ranjenih, ni zarobljenih tijekom posljednjih gotovo pet mjeseci njihovih ratnih putešestvija po prvim borbenim linijama.

»Točno je da nismo imali stradanja naših vojaka. Ja osobno sam zbog toga i sretan i ponosan. No nije to prvenstveno stvar sreće, nego prvenstveno ozbiljnog i odgovornog vojačkog ponašanja. Vojska je na svoj način i struka. Po njenim pravilima valja se i kretati i zauzimati položaje, i osiguravati položaje, po propisanim načelima valja koristiti i oružje i streljivo, na sasvim određeni način mora se uspostavljati sustav veza. Mi smo doduše svi dobrovoljci no na položajima mi se moramo ponašati jednako kao i najveći profesionalci vojne struke. U tom smislu znatan trud je u našoj jedinici učinjen da se svi upute i osposobe za potrebne vojačke vještine, a i utvrde određena teorijska znanja. Pored toga veoma je važna unutarnja disciplina u jedinici kao i osjećaj da se samo kolektivnim djelovanjem mogu prevladati teškoće. Važan je taj osjećaj da je svaki pojedinac jako važan, a i zaštićen i siguran, upravo zahvaljujući ostalim vojacima svoje jedinice. Mi tu sada imamo svoju zonu odgovornosti, mi smo za nju odgovorni te se u skladu s time i ponašamo. Ovdje u Komarevu sustav položaja i obrane bio je razrađen i utvrđen i prije našeg dolaska. No to nije bio slučaj u Lijevom Središčku, gdje smo odmah po dolasku uočili brojne nedostatke u obrani mjesta odnosno u zoni naše odgovornosti. Prihvatili smo se posla, kopali rovove, gradili skloništa, uspostavili sustav veza i koncipirali jednu efikasnu obranu mjesta. Nitko naš nije stradao. No našim odlaskom s tog položaja tamo je bilo zarobljavanja. Ja sam uvjeren da smo mi tamo ostali da naš ni jedan vojak ne bi bio zarobljen, jer smo se mi uvijek disciplinirano ponašali. Nedisciplinirano ponašanje samo jednog vojaka može nanijeti veliku štetu cijeloj jedinici. Od prvog dana našeg boravka na ratišu vodi se poseban dnevnik. U njega se unose sva događanja, i to vrlo detaljno. Iz njega se točno vidi i tko je koliko dana proveo na bojištima, tko je i koliko dana izbivao i zbog čega. Mislim da je to već sada jedan vrijedan dokument našeg vremena i života nas Dugoselaca.«

Općenito uzevši uvjeti boravka na ratištu najčešće nisu zadovoljavajući. Negdje su oni bili dobri: sa dovoljno prostora, s namještajem i toplom vodom. Negdje je toga i nedostajalo. Te uvjete bitno otežavaju kišna i blatna razdoblja. A kretanje noću, uz potpuno zamračenje, u takvim uvjetima nije svakako lako. Taj boravak u mnogočemu, a sami ističu to iskustvo, olakšavalo im je domaće pučanstvo na prostoru njihova boravljenja. Posebno ističu svoje poštenje i činjenicu što nisu podlegli ne rijetkim iskušenjima da nešto

Prijateljstva se tu kale koja nikada ne prestaju

Duboko istureni položaj na puškometu neprijatelja

ponesu sa sobom. Zbog toga osjećaju zadovoljstvo čiste savjesti i prema sebi i prema drugima. Posebno ističu da krađe ne bi služile na čast ni njima ni cijeloj Hrvatskoj vojsci, čiji su oni dio. U trajnom će im sjećanju ostati Stružec, bogato selo koje im je pri dolasku priredilo priredbu i zabavu, bogato ih ugostivši. Isto su to učinili kada su napuštali taj položaj. Selo Stružec, predvođeno Ivom Trupeljakom, zapovjednikom Civilne zaštite u tom selu, otvorilo je svoje kuće za naše vojake. Na povjerenje oni su im uzvratili povjerenjem: pomagali starijima uređivati vrtove, betonirati deke i drugo. Da će doživjeti toliku stopljenost sa stanovnicima jednog za sviju njih do tada nepoznatog sela nitko od dugoselskih vojaka nije mogao ni pomisliti, zbog čega će, kako sami pričaju, morati i poslije rata svraćati u to selo.

Što ih čini nezadovoljnima?

Tijekom njihova dosadašnjeg boravka na ratištu, kako među zapovjednicima tako i među vojacima, u toj se postrojbi nataložila i znatna količina nezadovoljstva. Oni traže da se to i zabilježi. Najviše ih smeta slaba i nikakva briga Dugog Sela za njih, kao jedinicu koja je prva iz Dugog Sela otišla na ratište. Kad spominju Dugo Selo onda pod time misle većma dužnosnike općinske vlasti, koji najčešće ne znaju ni za lokaciju na kojoj se oni nalaze, a o tome trebaju li neku pomoć ili im što nedostaje nitko ih nikada ne pita. Imaju izraženi osjećaj da životne sredine drugih jedinica daleko više skrbi iskazuju za svoje jedinice, da ih neusporedivo češće posjećuju i donose čak i poklone. Smeta ih također što su neki od njih dobivali kućni svoje mobilizacijske pozive i to nakon višemjesečnog boravljenja na ratištu. Iz toga oni zaključuju da neki u Dugom Selu ne rade svoj posao kako bi trebali, da se u Dugom Selu točno ni ne zna tko je na ratištu, a tko nije. Žale se i na to da su kontakt sa svojim obiteljima morali uspostavljati preko Trnja a ne preko Dugog Sela. U ovom su trenutku nezadovoljni i s hranom. Kažu premalo je dobivaju. Zbog toga su prinuđeni i sami se snalaziti. Među njima ima i znatan broj lovaca. Sami vojaci imaju primjedbi i na svoj socijalni i obrazovni sastav. Smatraju da u njihovim redovima: radnika i ratara, ima mjesta i za školovane i za intelektualce. Njihov je dojam da se o dugoselskoj postrojbi na novljanskom ratištu na razne načine vodi daleko veća skrb nego li o njima. Oni smatraju da se to ogleda i kroz pisanje »Dugoselske kronike«. Smeta ih također što se u Dugom Selu i Zagrebu, kada dolaze na odmor, ne osjeća da se samo nekoliko desetaka kilometara dalje vode krvavi okršaji. Smeta ih što Zagrebom, zaštićeni raznim pomoćima i kartonima, mirno šeću oni čija braća i roditelji pokušavaju uništiti njihove živote.

U pohvalu toj četi valja zabilježiti i činjenicu da je sudjelovala već na dvije organizirane vojne vježbe: »Moslavina '92« i jednoj u Središčkom. Oba puta četa je bila pohvaljena. Znalo se i zna se da je ta mala postrojba dobro opremljena. Preko Stožera Hrvatske vojske ona je svoje suviške odaslala u Hercegovinu. Radilo se o pedesetak dugih cijevi i minobacaču od 82 milimetara te raznovrsnoj drugoj opremi. Velik je to poklon od jedne relativno male postrojbe, koja danas okuplja šezdesetak vojaka. Jedinica je tijekom vremena smanjena, jer je dio njenih vojaka demobiliziran zbog bolesti, studiranja i drugih okolnosti.

Danas tu malu postrojbu Dugoselaca promatramo kao malu, ali iskusnu i vrijednu postrojbu, čiji će doprinos u ovom ratu sigurno biti utkan u konačnu pobjedu Hrvatske i njene vojske. Želimo također da tu jedinicu Dugoselaca i po završetku rata vidimo svečano i časno postrojenu.

Tragedija pogibije časnika i zapovjednika dugoselske postrojbe **Ante Kolovrata** dogodila se u trenutku kada su već naše novine bile u tisku. Napisana i objavljena reportaža na ovoj stranici temelji se na dvosatnom razgovoru upravo s njime. Zato, nakon tog nemilog događaja, objavljena reportaža je i poseban spomen na njega.

BUNKER GLAVU ČUVA

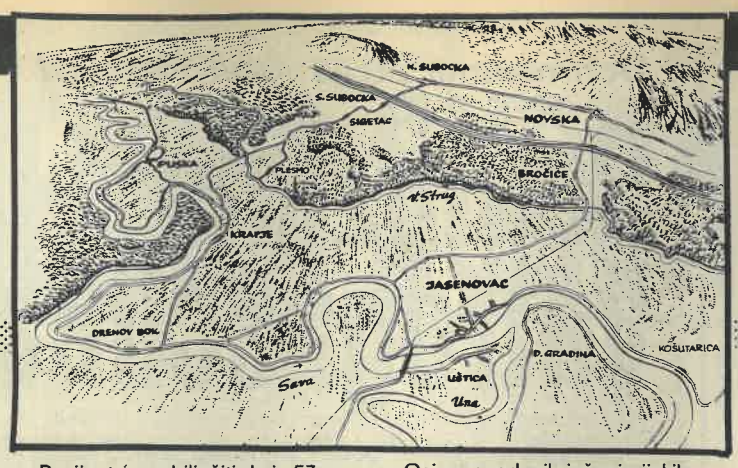

Pripremio: Marin Šarec

Povijest će zabilježiti da je 53. samostalni bataljun iz Dugog Sela stigao na novljansko ratište 18. prosinca 1991. godine. Toga su dana, naime, prve postrojbe razmještene na borbene linije. Tu povijesnu činjenicu za dva dana su, međutim, »preduhitrili« inženjerci. Oni su u Novsku stigli već 16. prosinca kako bi uredili borbene položaje za kolege iz ostalih postrojbi.

Jasno, oni nisu imali tu pogodnost da netko njima prethodno pripremi teren. Rovovi i bunkeri na prvim borbenim linijama kopani su pod gotovo nemogućim uvjetima, uz stalnu neprijateljsku vatru, pa i snajperske hice. Činjenica da nitko nije stradao spada, stoga, u rubriku »vjerovali ili ne«. Čak je i strah bio »aktualan« samo prvog dana. Čovjek se stvarno na svašta može naviknuti u vrlo kratkom vremenu.

Tako su uređeni položaji za kompletno ljudstvo bataljuna na novljanskom ratištu te za sva borbena oruđa.

Jezikom brojki govoreći, iskopano je oko 400 metara rovova, uređeno 30-ak bunkera i skloništa, zaštićeno 50-ak stambenih objekata itd. Jasno, same brojke ne kazuju dovoljno o kvaliteti tog posla, ali zato kazuje činjenica da niti jedan vojak 53. samostalnog bataljuna nije smrtno stradao ili bio teže ranjen uslijed vatrenog djelovanja neprijatelja, a dobro je poznato kako je »vatreno« bilo na ovom ratištu krajem prošle godine.

Pored dobrog bunkera i minobacačlije su uvijek spremni za »vrući« odgovor

Osim navedenih inženjerijskih radova dugoselski inženjerci su sudjelovali i u pretraživanju terena minoistraživačima.

Zapovjednici inženjerijske postrojbe: Viktor Miletić i Ivan Vuzdar, reći će kako većih problema nije bilo, no sve već pomalo nagriza zamor, dosada i nostalgija. Ne treba zaboraviti da su inženjerci mobilizirani još polovicom srpnja prošle godine, bili angažirani na blokiranju kasarne JA, da bi odmah nakon odlaska jugo-vojske iz Dugog Sela stigli su u Novsku. Ne treba biti naročito dobar matematičar, pa izračunati kako su inženjerci u uniformi već više od osam mjeseci.

Sretna je okolnost — navode Ivo i Viktor — što su mnogi od njih i u svom mirnodopskom poslu »terenci«, te im ovakav način života ne pada toliko teško kao, možda, drugima, a ne nedostaje im ni snalažljivosti. Primjerice, kada je na Badnjak granata pogodila kuću u kojoj su bili smješteni (ni tom prilikom nitko nije bio ranjen), za nepuna dva sata su pronašli i uredili novi smještaj.

Nije im, vele, to nikakav problem jer među njima ima i građevinara, i strojara, i instalatera i još koje-kakvih stručnjaka.

I zato, ne pitajte tko će zadnji napustiti ratište. Oni koji su prvi i došli — inženjerci.

Ivo Vuzdar, zamjenik zapovjednika i Viktor Miletić, zapovjednik dugoselskih inženjeraca

Pomoć obitelji poginulog vojnika

Dugo Selo i 53. samostalni bataljun HV su se 15. siječnja 1992. g. zauvijek oprostili od Filipa Marušića, no nisu zaboravili ni njega ni njegovu obitelj koja se njegovom pogibijom našla u vrlo teškoj materijalnoj poziciji.

Nedavno je, tako, na teret općinskog Fonda komunalnog i stambenog gospodarstva u kuću gospođe Marušić uveden plin, a nabavljene su i odgovarajuće plinske peći. Izvjesna je također i pomoć pri građevinskim radovima na toj kući. Obitelji Marušić je također pružena i novčana pomoć, te pomoć u živežnim namirnicama.

Nježnija strana rata

Nakon pakla – love story

Ivan i Filomena

Sve je, kažu, počelo »nekako s proljeća«. Zapravo, nešto prije. Kad su na novljanskom ratištu utihnuli VBR-i i minobacači, kada su borci konačno mogli izaći iz rovova i bunkera, a mještani iz skloništa, svi su ponovo bili samo ljudi.

Sve je, kažu, počelo slučajno, ali tko još vjeruje u slučajnosti. Slučajnost je jedino u tome što su minobacačlije 53. samostalnog bataljuna bili smješteni upravo u kući preko puta te druge kuće. U prvoj kući je bio **Ivan**, a u drugoj **Filomena.**

Sve je zapravo počelo pozivom na kavu. »Prvo su oni mene pozvali. Onda sam pozvala ja njih i tako je sve počelo« — priča 24-godišnja Filomena (prema grčkome: ljubljena) administratorka u »Energopetrolu«.

No, kada je riječ o Ivanu Grabercu (svima dobro znanom bivšem maratoncu iz Hrebinca) nije sve ostalo samo na kavi. Kava je, zapravo, ubrzo postala sasvim sporedna, a pogledi koji su izmjenjivali Filomena i Ivica jasno su kazivali »u kom grmu leži zec«. Sada, na upit o njihovim planovima odgovaraju »Ha, kako ispadne«, no moglo bi »ispasti« da poslije rata Filomena preseli u Hrebinec! »Svatko nešto nosi s ratišta« — u šali će Ivica. »Netko skuplja čahure, netko mine, a ja, eto... Filomena mi je, zapravo, ratni trofej ili, još bolje, plijen!« (smijeh). »Strogi« pogled koji navodni »plijen« upućuje Ivici nakon ovakvog objašnjenja još nam jednom potvrđuje: i u okrutnim ratnim okolnostima život može ispisati pravu ljubavnu priču.

Filomena i Ivica na najbolji su način pokazali da se i iz najvećeg zla može izroditi nešto dobro, a s takvim uvjerenjem lakše je zaliječiti sve traume ratne kataklizme.

Sjetit ćemo se toga, vjerujemo u to, uvijek kada ih budemo vidjeli kako zagrljeni šeću Hrebinečkim bregom.

Kako o ratu razmišlja Đuka Francuz, filolog i teolog?

Glas savjesti

Đuka Francuz

Rat ne bira. U svoj vrtlog uvlači sve, bez obzira na motive, stavove, svjetonazor itd. Mnogima ne pruža ni mogućnost izbora »za« ili »protiv«. Vrlo česti motivi za nečiji angažman u ratu su mržnja, ubijanje, pljačka ili jednostavno ratovanje kao takvo.

No, koji su to motivi koji u rat nagone osvjedočene humaniste, intelektualce, erudite, ljude kojima su navedeni motivi i strasti nešto sasvim strano? Dio odgovora na to pitanje nudi nam naš sugrađanin i suborac iz 53. samostalnog bataljona **ĐUKA FRANCUZ,** dobrovoljac na novljanskom ratištu, od prvih dana angažiran u obrani Dugog Sela, u obrani Hrvatske. Zašto se, dakle, netko tko je po obrazovanju filozof i teolog odlučio humanistički i znanstveni rad dobrovoljno zamijeniti ratištem?

Đuka Francuz: Prije svega, smatram da je sudjelovanje u obrani domovine sveta dužnost i čast. Kada me moj sin upitao »Tata, hoćeš li i ti u rat?« shvatio sam da ja moram u rat kako ne bi morao ići moj sin kroz 20 ili 30 godina. Osim toga, mislim da će poslije rata trebati pomoći mnogim ljudima. Napravio sam puno bilježaka, no za to mi je bilo potrebno ovo ratno iskustvo. Treba razumjeti čovjeka, ja moram postati on. To sam mogao postići samo na ratištu.

Pokretač, sudionik i žrtva rata je uvijek — čovjek. Velika većina onih koji su u ratu prinuđeni ubijati nisu ubojice. Sve se, ipak, svodi na uništenje protivnika.

Između ljubiti i ubiti je vrlo mala razlika. U životu nas od jednoga do drugoga dijeli ponekad tek korak, tren... U ovakvom načinu ratovanja čovjek često uopće ne zna je li koga ubio. Najčešće samo sluša o svojim (ne)djelima. U svakom slučaju, rat je osiromašenje čovjeka. Pozitivni aspekt rata jest kristalizacija dobra i zla. Na vidjelo dolaze oni koji su nosili u sebi naklonost prema zlu i mržnji. Eto, i ovaj rat je na površinu izbacio mnoge ekstreme — ljude koje odlikuje duboko nezadovoljstvo i nesređenost. Na djelu je kolektivna paranoja, načelo reciprociteta u svom najgorem obliku: oko za oko, zub za zub.

Ovog rata vjerojatno ne bi bilo da su neki — riječ je, naravno, o ekstremnim Srbima u Hrvatskoj — bili načisto s time gdje je, zapravo, njihova domovina.

Domovina je tamo gdje ti je dom. Problem je sa Srbima u tome što su oni oduvijek bili sluge raznih režima i vlastodržaca. Oni su stvorili logiku »gdje ti je bolje — tu duže ostani«. Iz toga proizlazi njihovo poimanje domovine. Osim toga u samom poimanju smisla života ulogu je odigrala i jedna ključna razlika između dviju kršćanskih konfesija: u katolicizmu je Krist pačenik i mučenik, a u pravoslavlju vlastodržac.

Kada gledamo kako masovno ginu sasvim nedužni ljudi često pomislimo »Nema Boga. Zašto ne uzima one druge?«. Kako bi to objasnio jedan teolog?

Đuka Francuz: I on si ponekad postavlja isto pitanje. No, odgovor vjerojatno leži u tome što Bogu nije stalo do smrti griješnika, već do njegovog preobraćenja. Pravednike Bog uzima sebi.

Za ovaj rat je karakterističan golem naboj iracionalne mržnje. On se osjećao čak i u eteru prilikom svakodnevnog komuniciranja preko radio-uređaja. Ipak, na novljanskom je ratištu razumom i tolerancijom iz svih okvira istakao glas famoznog »Crnog bumbara«. »Bumbar« je, stoga, često i tretiran kao crna ovca.

»Crni bumbar« je bio neshvaćen. Gotovo da su ga neki mrzili zbog njegove nenasilnosti. Uvijek im se činilo da im govori »Ja sam vaša savjest!«, savjest koja zagovara kršćanske norme, a nasilje u potpunosti iskače iz tih normi. »Ako ne mogu voljeti, mogu tolerirati«. Previše je nasilnog u ljudima. Neophodan je kontinuirani vjerski odgoj kako bi se to ispravilo.

Kada se jednom rat okonča trebat će iz njega izvući i neke pouke. Ukoliko se katkad sjetimo zujanja »Crnog bumbara« mnoge pouke ćemo vrlo lako dokučiti.

Sponzori 53. samostalnog bataljuna

Sponzori i dalje pomažu Dugoselcima na bojištu.

Za pomoć upućenu u posljednjih mjesec dana zapovjedništvo 53. samostalnog bataljuna posebno se zahvaljuje:

Mjesnoj zajednici Dugo Selo,
UTP »Martin Breg« Dugo Selo,
»Trgovačkom poduzeću Dugo Selo«,
Tvornici »Gorica« Dugo Selo,
Zagrebačkoj banci d.d. — poslovnica Dugo Selo,
Josipu Balšiću i
Željku Jurecu

Dolaze »plave kacige«

Na novljanskom ratištu počelo je razmještanje jedinica UNPROFOR, tj. zaštitnih snaga Ujedinjenih naroda. Kako bi »Plave kacige« što prije zauzele predviđene položaje, te započele s realizacijom mirovnog plana, apelira se na sve postrojbe Hrvatske vojske da surađuju s mirovnim snagama i pruže im svu potrebnu pomoć u realizaciji njihovih zadataka. Nužno je naglasiti da u sadašnjem trenutku i uz trentuno (povoljno) raspoloženje međunarodne zajednice prema Hrvatskoj, eventualni nesporazumi i sukobi s predstavnicima UNPROFOR-a ne bi pridonijeli brzem rješenju situacije na kriznim područjima.

Dosad su strani izvjestitelji i promatrači EZ bili uglavnom fascinirani imageom i ponašanjem pripadnika Hrvatske vojske, pa nema razloga da iste kvalitete ne budu isticane i u izvješćima snaga UN.

Hrvatska je priznata od svijeta, te svaki njen građanin ima (nimalo laku) obvezu vladati se u skladu s normama koje vrijede u tom i takvom svijetu.

Za hrvatske vojake ta je obveza još i veća.

HOĆE LI VATROGASTVO PREŽIVJETI?

Teškoće u vatrogastvu, prvenstveno zbog novaca i nesudjelovanja mladih. Predstoje i promjene u sustavu te organizacije. Sveti Florijan ponovo zaštitnik.

Nastalim demokratskim promjenama u našoj Republici očekivane su pozitivne promjene i u pogledu razvoja te sigurne budućnosti vatrogastva, osobito onog njegovog dijela koje okuplja dobrovoljno vatrogasno ustrojstvo. No, na žalost pozitivne društvene promjene nisu imale svoj pozitivan učinak i na vatrogastvo. Čak se, nažalost, može konstatirati da naše dobrovoljno vatrogastvo polagano ali sigurno stagnira i neminovno se raspada. Ako se idu tražiti krivci i uzroci tome tada se može samo reći da su oni složeni i teško ih je ustanoviti. Ono što se zna je da su u općinama ukinuti SIZ-ovi za zaštitu od požara, te da su većina vatrogasnih saveza pa samim time i dobrovoljna vatrogasna društva ostala bez stalnih sredstava za financiranje. Da bude još teže i same mjesne zajednice ostale su bez stalnih prihoda, bez sredstava samodoprinosa. Tako sada nitko neće i ne može pokriti ni najnužnije troškove održavanja vatrogasnih organizacija. Na razvoj i proširenje te nabavku nove opreme u vatrogasnoj organizaciji danas se, nažalost, ni ne pomišlja. Sigurno je, pored svega, dodatna teškoća i ovo ratno stanje u našoj Republici. Više od 40% vatrogasaca danas je na ratištima širom domovine i nitko sa sigurnošću ne može reći kada će se vratiti svojim kućama, odnosno u vatrogasnu organizaciju. Bez tih mladih i sposobnih vatrogasaca sigurno je da vatrogastvo ni ne može niti neće napredovati. Ne održi li se postojeći vatrogasni sustav i ne doživi li on svoj napredak to može imati tragične i dalekosežne posljedice ne samo za vatrogastvo, jer ono ne postoji samo zbog sebe, već još više za cijelo društvo, jer nitko ne zna kada će vatrogasci i gdje zatrebati. Valja također upozoriti na slabo ili nikakvo uključivanje mladih ljudi u dobrovoljno vatrogastvo. Vatrogastvo, nažalost, njima nije dovoljan izazov, nije im dovoljno atraktivan, ne nudi im ništa posebno. Ono im, ni uz najbolju volju, ne može nabaviti čak ni neophodnu zaštitnu opremu, zapravo radna odijela za vježbe i gašenje požara. A da ne govorimo o svečanim uniformama, jer koje je to vatrogasno društvo koje trenutačno može izdvojiti za jednu uniformu više od 10.000 dinara? Kompletna oprema koju bi morao imati svaki aktivan vatrogasac sada košta više od 40 tisuća dinara. Prilikom napornih i teških vatrogasnih vježbi, odnosno gašenja požara, članovi ne dobiju od vatrogasnog društva nikakav napitak ili sendvič, bez razlike koliko dugo je takva akcija trajala. Jedino si mogu kupiti za vlastiti novac ako žele nešto popiti ili pojesti.

Vatrogastvo danas, dakle, mladim ljudima ne može priuštiti ništa osim napornih vježbi i opasnih po život akcija gašenja požara. Objektivno, znatno drugačije je kada je riječ o športskim organizacijama i kulturno-umjetničkim društvima, koje mladima, bez obzira na teška vremena, mogu ponuditi i putovanja i napitke i sendviče, uz daleko veće mogućnosti i za afirmaciju. Drugdje mladi, u pravilu, u svom društvenom radu ne moraju trošiti vlastitu odjeću i svoja financijska sredstva, jer im samo društvo osigura ono potrebno. Na kraju mora se naglasiti da jedan dobar dio takvog stanja u vatrogasnoj organizaciji snose i čelnici većine općina u našoj Republici, jer se nisu dovoljno upoznali, a ni željeli upoznati sa svim naštalim ili prisutnim problemima protupožarne zaštite i problemima vatrogastva u svojoj sredini. Zbog svega toga u sadašnjoj teškoj situaciji i ratom opustošenoj domovini budućnost vatrogastva nije baš svijetla. No problemi ipak nisu nerješivi. Nužno je očitovati više volje i razumijevanja za to svima nama potrebno vatrogastvo. Moramo biti svjesni ako se nešto uništi i propadne, a naša vatrogasna društva postoje već više desetljeća, da se sve od početka jako teško stvara. U međuvremenu požari neće čekati trenutak da mi obnovimo vatrogasno ustrojstvo. Vatrogastvo nam je daleko jeftinije nego li plaćanje šteta koje mogu prouzročiti požari.

Na kraju ovih tužnih i lošijih predviđanja moramo unijeti i malo svijetla u našu vatrogasnu organizaciju, a to je da se priprema novi Zakon o zaštiti od požara i vatrogastvu, koji bi prema predviđanju radne grupe Vatrogasnog saveza Hrvatske i MUP-a Republike Hrvatske, koji ga pripremaju, morao biti na raspravi već ovog ljeta. Od tog zakona vatrogastvo dosta očekuje, jer nam je svima poznato da se značajne promjene u vatrogastvu nisu dogodile od 1974. godine, kada je donešen ovaj zakon. Od novosti spominjemo da je Mjesec zaštite od požara pomaknut u svibanj, a Dan vatrogastva u Republici Hrvatskoj slavili bi 4. svibnja, na dan svetog Florijana, nekadašnjeg zaštitnika vatrogastva. Ostale vatrogasne aktivnosti u vatrogasnim društvima, kao što su vatrogasne godišnje skupštine i vatrogasne školske vježbe, teško je točno najaviti, jer je znatan broj naših vatrogasaca u Hrvatskoj vojsci. Usprkos svemu mora se nastojati da se vatrogasna aktivnost, unatoč svim poteškoćama i teškim situacijama ipak nastavi i održi. Bilo bi dobro da se održe barem taktičke vježbe, tako da se vidi koliko su pojedina vatrogasna društva spremna za konkretne vatrogasne akcije. Nadalje, poslije donošenja Zakona o zaštiti od požara i vatrogastvu trebat će napraviti nove vatrogasne Statute i pripremiti izborne vatrogasne skupštine, jer znademo da ove godine ističe mandat starome Upravnom odboru te bi trebalo birati nove, i to prema novom statutu, odnosno prema novim pravilima. Na kraju moramo i mi vatrogasci otvoreno raspraviti i ukazati na greške, kako ne bi ispalo da su za ovakvo stanje u vatrogastvu krivi svi drugi samo ne mi sami. Što jasnije vidimo svoje greške lakše ćemo ih onda moći i otklanjati, a u cilju daljnjeg razvoja vatrogastva.

Josip Kelšin

Dobrotvorna akcija »Sveti Florijan«

Pomozimo vatrogascima

Javnosti je poznato, putem sredstava javnog priopćenja, da je Predsjedništvo Vatrogasnog saveza Hrvatske pokrenulo akciju pod nazivom »Sveti Florijan«. Cilj akcije je prikupljanje humanitarne pomoći vatrogasnim društvima, oštećenima i uništenima u ratu, a i obiteljima poginulih i nastradalih vatrogasaca u tom opakom ratu protiv Hrvatske. Od tako prikupljene pomoći prvo bi se pomoglo obiteljima i pojedinim vatrogascima koji su nastradali ili bili ranjeni u obrani naše domovine.Ostatak sredstava podijelila bi posebna komisija Vatrogasnog saveza Hrvatske onim vatrogasnim društvima kojima su razoreni ili oštećeni vatrogasni domovi i uništena vatrogasna oprema. Pomoći se, dakle, može i u vatrogasnoj opremi, posebno ako neko društvo ima više nego li mu je neophodno. Opće je poznato da je veliki dio vatrogasne opreme na ratom zahvaćenom području uništen ili pokraden. Prema prikupljenim podacima, koji se još uvijek prikupljaju, a kojima raspolaže Vatrogasni savez Hrvatske, u ovom prljavom ratu do sada je poginulo 105 vatrogasaca, a od toga 16 na direktnim vatrogasnim akcijama gašenja ili spašavanja imovine. Uništeno ili oštećeno je također više od 180 vatrogasnih objekata. O uništenoj vatrogasnoj tehnici i opremi još nisu dostupni svi podaci, ali je šteta sigurno jako velika. Zbog svega toga pozvani su vatrogasci, kao poznati i priznati humanisti, jer da to nisu ne bi ni bili vatrogasci, a i ostalo naše pučanstvo, te naše organizacije društvenog i privatnog sektora, te naši građani koji privremeno rade u inozemstvu da podupru i pomognu ovu akciju. Mnogo, makar i malih priloga, ostaviti će vidljivu i osjetnu pomoć. Tom pomoći ublažiti će se i tragedije stradanja ranjenih vatrogasaca i njihovih obitelji. I Predsjedništvo Vatrogasnog saveza općine Dugo Selo i ostalo vatrogaststvo naše općine započelo je također s tom akcijom sakupljanja pomoći u novcu i vatrogasnoj opremi. Stoga molimo i apeliramo na sve naše pučanstvo, poslovne ljude i privrednika, da u okviru svojih mogućnosti pomognu unesrećenim vatrogascima. Stoga vas želimo obavijestiti da će ovih dana naši vatrogasci posjetiti vaše domove i zamoliti za navedenu pomoć. A svima onima koji će se odazvati našem pozivu i ovim putem zahvaljujemo, u ime onih kojima će ta pomoć biti dodijeljena.

Za sve informacije u vezi te akcije »Sveti Florijan« ovo Predsjedništvo stoji vam na raspolaganju te se možete obratiti na telefon broj 750-093, ili doći u vatrogasni dom Dugo Selo, I kat soba broj 1.

J. K.

Zapušteno obnavlja Caritas

Caritas Zagrebačke nadbiskupije, predvođen Jelenom Brajšom, uputio je općinskom Izvršnom vijeću traženje za preuzimanjem cjelokupne skrbi za pojedina staračka domaćinstva, s time da bi onda Caritas preuzeo brigu i za njihova imanja, na taj način bi na njima potpomogao obnovu tog gospodarstva, kako bi u njemu mogle živjeti pojedine ratom nastradale obitelji. Isto tako Caritas je spreman, na isti način i s istim ciljem, preuzeti i druga zdanja i gospodarstva koja se ne koriste. Ona bi se također obnovinala i nastanila ljudima. Caritas također moli za dodjelu zemljišta na kojemu bi se sagradila manja obiteljska zdanja za smještaj onih koji su u ratu ostali bez svega što su uopće posjedovali. Pozivaju se također i privatne osobe, koje su u mogućnosti, da se jave Caritasu i pripomognu na traženi način. Adresa ustanove je: Zagreb, Kaptol 31. Telefon: 277-314.

In memoriam

IVANU KRMPOTIĆU

(1927 – 1992.)

Vijest o smrti gospodina Ivana Krmpotića došla je neočekivano, iako se znalo da je teško bolestan. Ta tužna vijest bolno je odjeknula u obitelji, među znancima, prijateljima i prosvjetnim radnicima. Zauvijek nas je napustio poznati učitelj, znan javnosti kao vrijedan, strpljiv i poduzetan prosvjetni radnik.
Često je govorio: »Da se deset puta rodim, deset puta bio bih učitelj, jer nema značajnijeg ni plemenitijeg zvanja nego li je učiteljsko«.

Rođen 1927. u Bilaju u Lici, radio je kao učitelj u selima ispod kršnog Velebita, a zatim dolazi u Lupoglav sa cijelom obitelji. Kao mladi nastavnik povijesti dolazi 1963. godine u dugoselsku školu. Svojim radom, zalaganjem i sposobnošću bio je posebno zapažen, pa je 1967. godine jednoglasno izabran za direktora škole. Na toj dužnosti je sve do zasluženе mirovine 1987. god. Dokazao je svojim radom da je u prvom redu bio čovjek, razumio je svakoga i za svakoga našao lijepu riječ.

U nekoliko navrata je njegovo zdravlje popustilo, ali je prirodni optimizam pobijedio.
Ovom kraju je dao mnogo. Živio je za svoj poziv, za rad, za odgoj novih generacija, za ljubav i slogu u kolektivu.
»Na svom koncu mjesto u prah
prijeđi sav u zvijezde«

Kolektiv Osnovne škole Dugo Selo

In memoriam

DRAGI MAĐERU

(1940 – 1992.)

Vijest o smrti Drage Mađera bolno je odjeknula u njegovoj obitelji, među znancima i prosvjetnim radnicima.
Znamo da »Kad umire čovjek, umire dio svijeta...« i zato nam je rastanak s njim bio težak i bolan.

U školskom dosjeu ostale su tek šture brojke i podaci: Drago Mađer, rođen u Lonjici, 2. 7. 1940. Učiteljsku školu završio je u Križevcima, a pedagošku akademiju u Petrinji. 1965. god. zaposlio se kao učitelj u Garešnici. 1971. vraća se u rodni kraj, dugoselsku općinu, gdje će ga još mnoge generacije dugo pamtiti kao društvenog radnika, ravnatelja škole, a posebno kao dobrog pučkog učitelja. Kažu da je skromnost vrlina velikih, a ona je krasila cijeli njegov život. Često ni njegovi najbliži nisu znali njegove muke i probleme. Borio se s teškom bolešću, ali time nije nikoga opterećivao, jer je volio ljude i život.

Nama će uvijek nedostajati zvuci njegove harmonike iz koje su tekle dobre stare hrvatske pjesme.

Sve njegove vrline zalog su za vječnost i naše sjećanje na njega i preko groba će trajati. I zato neka mu bude laka ova naša hrvatska gruda, koju je toliko volio.

Kolektiv Osnovne škole Dugo Selo

NEMILA SUDBA DUGOSELSKE CRKVE

Sudbina crkve sv. Martina rješava se od početka ovog stoljeća s time da je ona i dandanas veoma upitna i neizvjesna. To potkrepljujemo objavljivanjem dijela Izvještaja Zemaljskog povjerenstva za očuvanje umjetničkih i historičkih spomenika u kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji u godini 1911. Naš tekst je pretisak iz »Vjesnika hrvatskog arheološkog društva« iz 1912. g., od kuda su i objavljene fotografije.

Nekadašnja župna crkva sv. Martina u Prozorju

Nekako nemilice prati zlosretna sudbina ovu drevnu crkvu. Sagrađena na prekrasnoj točki bijeli se na daleko, te se od zagrebačkoga Cmroka može za lijepih dana sasma jasno razabrati. Od iskona je tu čovjek živio i okolni vinogradi sačuvali su još tragove kulture iz kamenoga doba. No kada se sagradila u ravnici željeznička pruga, pošla je cesta u Zagreb, koja je prije uzvisinom mimo crkve prolazila, u nizinu, pa je razumljivo nastojanje, da se i crkva prenese u Dugo selo, koje je pol sata udaljeno. Crkva bude proglašena tobože ruševnom, pa se dolje sagradila nova crkva dugoselska. Okolno se žiteljstvo opiralo, sluteći, da crkva nije baš tako ruševna, kako su to neki htjeli da prikažu, koji su navodno i malo umjetnim načinom proizveli tu ruševnost.

I tako je već određeno bilo, da se zbog »ruševnosti« crkva ima porušiti; dapače i kamen crkve već je bio poraspoklanjan. Nu s tom je ruševnošću kao svuda tako i ovdje bila malo teška stvar, jer ako i laik, pogledavši onu trošnost i zapuštenost, vjeruje u ruševnost, stručnjak će u 90 slučajeva od sto drukčije suditi. Povjerenstvo za očuvanje spomenika dalo je tu na smrt osuđenu crkvu ponovno stručnjački pregledati, pa se uvjerilo, da ta crkva nije ni sada, kada je već desetak godina prepuštena svojoj sudbini, kada kiša i snijeg prodire u zidе i razara ga, da ta crkva nije u svojoj jezgri ni sada ruševna, a kamoli da bi to bila onda, kada su je takovom proglasili. Ona je doista zapuštena, trošni krovovi su najviše skrivili, da je do tobožnje ruševnosti došlo, kako se najjasnije razabire u kapeli sv. Barbare, gdje je voda cureć iz sastavka krovova u zid uništila komad zida. Pa i ta kapela dala bi se vrlo malenim troškom popraviti.

Crkva u Prozorju nije veličajna građevina, ali je spomen davnih dana. Očito je ona sačuvala uspomenu na Crkvu sv. Martina, koju je g. 1209. poklonio kralj Andrija templarima (božjacima), po kojima je ostalo ime susjednoj Božjakovini. Na crkvi pokazuje se rad mnogih generacija; osobito jasno vidi se na njoj razvitak crkvenoga graditeljstva. Isprva je ova gotska crkva bila bez tornja, kako je to vrlo obično bivalo. Cijela je crkva — i svetište, koje završava sa tri stranice nepravilnika — bila pokrivena ravnim drvenim stropom, koji se je u barokno doba zamijenio svodovljem. Još se i danas vide grede krova, u koji su bile uložene grede stropa. A kako je svod niži od stropa, sačuvali se između krovnih greda i sadanjega stropa znatni tragovi fresko slikarija, kojima je crkva bila nekada urešena. Nisu to umjetnine prve vrste, ali su ipak rijetki ostaci stare crkvene slikarije. Da su te slikarije tu bile dulje vremena prije svođenja, dokazuje činjenica, da su ovi ostaci po više puta obijeljeni. Najbolje je sačuvan prizor, gdje Juda ljubi Isusa. Kao u sv. Križu u Križevcima, morali su se i ovdje učiniti novi barokni prozori. Kakvi su prije bili, ne zna se, tek se može naslućivati, da je ona niša u vanjskom zidu crkve, u kojoj i sada stoji drevni drveni kip sv. Martina, za pravo ostatak staroga gotskoga prozora.

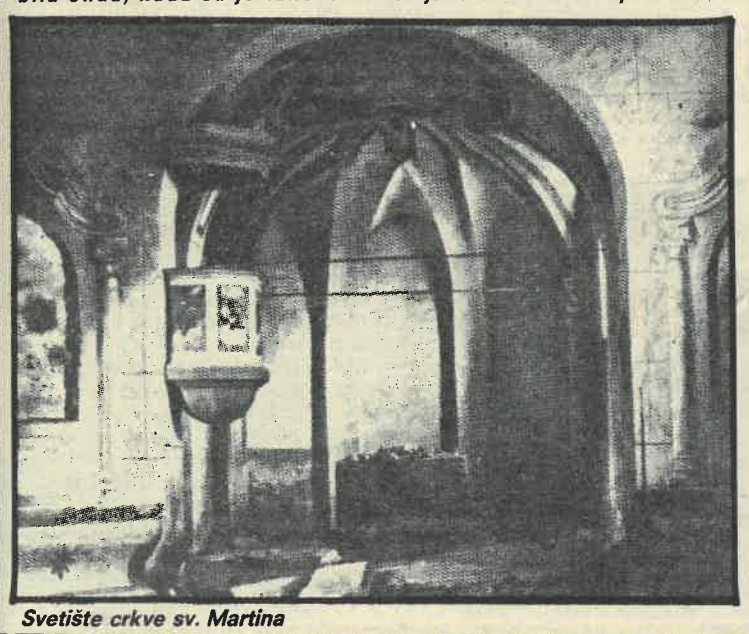

Svetište crkve sv. Martina

Ulazeć kroz toranj prolazi se ispod kasnoga pjevališta i dolazi u lađu, gdje još stoje tri mense oltara; glavni je oltar bio u svetištu. Ispod sunčane ure nalazi se zazidan gotski vratni okvir prijašnjega pobočnoga ulaza. Lijevo je prizidana kapela sv. Barbare, najtrošniji dio crkve, nu i ta se dade s malim troškom opraviti, jer još nije ruševna. Svetište nema otpornjaka. Na stijeni između svetišta i lađe nalazi se i danas dobro sačuvana propovjedaonica, na desnom zidu svetišta ormarić za spremanje sprava za krštenje, i do njega opet zazidani izlaz. Uz glavni je oltar sada otvorena raka, **a u njoj otvoreni lijesovi s ostacima pokojnika.**

Sakristija je vrlo zapuštena, nu glavni su zidovi i tu čvrsti. Svodovi u lađi i svetištu još su posvema jaki, ma da je preko 10 godina curila voda na nje! Tu nema ruševnosti ni traga. Zvonik, prizidan u XVIII. vijeku, mnogo je stradao od potresa, a i onda, kada su probijali svodove, da uzmognu zvona spustiti. Oko crkve je terasa, uokvirena vanredno čvrstim i lijepo građenim zidom od tesana kamena 90 m unaokolo. Crkva u Prozorju postaje tim zanimljivijom, što ima u susjednim Brckovljanima družicu, sadašnju župnu crkvu. Ta crkva ima gotovo sasvim jednak tloris, tek je svetište presvođeno teškim gotičkim svodom, kojemu rebra počivaju na konzolama skroz neobična oblika. Vanjskih potpornjaka nema.

Sve ove činjenice ponukaše povjerenstvo, da se zauzme za spas te tuđom krivnjom zapuštene crkve. Povjerenstvo je zatražilo, da se obustavi dozvola za rušenje crkve, a očekujuć pravom povoljno rješenje, htjede prije svega okrpati krov, da se uzmogne pristupiti restauraciji. Dalo je učiniti i troškovnik, te se ustanovilo, da bi svota od 2000 kruna dostajala, da se od te tobožnje ruševine učini opet kapela, tim više što i svijet u okolici još i danas želi svoju crkvu zadržati. Ta bi svota dostajala, da se opravi kapela sv. Barbare, porušeni dio zida sazida, nutarnjost crkve i sakristije opravi i barem jedan oltar iznova postavi, jer su stari razvučeni kojekuda. Presvijetli g. nadbiskup koadjutor dozvolio je iz dijecezanske zaklade svotu od 910 kruna, za najnužnije opravke, pa da se oduži, preuzelo je povjerenstvo iznimno i izvedbu radnje. Nu kada su radnici popravljali krov, zapriječi to vlastelin grof Janko Drašković, načinivši povjerenstvu parnicu radi smetanja posjeda, jer da su radnici nanosili štetu slažuć materijal na travniku oko crkve, koji je on uzeo u zakup. Parnica je svršila nagodom, te je povjerenstvo dalo zamoliti g. grofa, da bi dozvolio dalnji rad, koji mu faktično ne bi mogao nanijeti nikakve štete. Kako se od gosp. grofa nije mogao dobiti nikakav odgovor, to je povjerenstvo za sada moralo napustiti svako nastojanje oko sačuvanja toga građevnoga spomenika.

Izgleda da je imao pravo pokojni profesor Gjuro Szabo kada je još davne 1911. godine u Izvještaju o radu zemaljskog povjereništva za očuvanje spomenika konstatirao da drevnu, nekad župnu, crkvu sv. Martina kod Dugog Sela prati zlosretna sudbina. Svi dotadašnji, a ni kasniji pokušaji njene restauracije nisu dali gotovo nikakve rezultate. Tako je protekle godine, kada se srušila kapa zvonika, nakon čega je odlučeno da se ipak urade makar najnužniji radovi na zaštiti. Bila su čak osigurana i financijska sredstva za to. No akcija je morala biti odgođena zbog blokade dugoselske vojarne i neposredne opasnosti u kojoj se objekt našao. Izgledalo je tada da će rat, za koji se nije znalo koliko će dugo trajati, i nadolazeća zima značiti i njen konačni kraj. Srećom neposredne ratne opasnosti je nestalo, a prošla je i zima koja je bila drugi faktor onemogućavanja izvođenja radova, i koja ipak nije prouzročila nova oštećenja.

Sada bi što je moguće prije trebalo nastaviti gdje se je prošle godine stalo. Uvjeti za to postoje. Drvena građa koju je sponzorirala IGM »Šljunčara« čeka na ugrađivanje, financijska sredstva su osigurana, postoji troškovnik koji je sada dopunjen i novim troškovnikom prema kojemu bi trebalo obnoviti kapu zvonika, točno prema onoj kakva je bila na zvoniku do srpnja 1991. godine. U Fondu za kulturu općine Dugo Selo nadaju se da će prije kraja travnja biti potpisan ugovor sa izvođačem radova i da će radovi konačno započeti.

No, budući da je iz pera autora ovih redaka već nekoliko puta bilo najavljivano započinjanje radova, a to se, nažalost, nije ostvarilo sada bih ovaj članak iskoristio samo kao obavijest o tome dokle se je do sada stiglo u pripremama i što bi trebalo uraditi dalje, a ne i kao najavu početka radova. Možda to malo i pesimistički izgleda, ali mislim da je tako bolje, zbog opreznosti. S druge pak strane bit će mi veće zadovoljstvo u slijedećem broju Dugoselske kronike pisati o njihovom toku ili završetku. Daj Bože!

Na kraju treba dodati još jedan razlog zašto u ovom slučaju više nisam optimista već, recimo, umjereni pesimist ili još bolje rečeno realist. Naime, usprkos mnogobrojnim obećanjima i uvjeravanjima Regionalni zavod za zaštitu spomenika u Zagrebu »zaboravio« je sv. Martina staviti u natječaj Republičkog fonda za kulturu, gdje su trebala biti osigurana sredstva za sanaciju. Na dušu im!

Nenad Haleuš—Mali

Stara škola u Nartu

Žele ovce i novce

U Nart Jalševcu postoji staro školsko zdanje, koje se već dulji niz godina ne koristi. Razlog: dotrajalost i nedostatak novca za obnovu. Vidljivo je da nekada lijepo školsko zdanje sve više tone u svoju propast.

Prije pola godine »Caritas Zagrebačke nadbiskupije« pojavio se sa zahtjevom da se to zdanje dodijeli na korištenje toj ustanovi. A nema dvojbe da se radi o našoj istinski humanitarnoj i mnogo puta u tom smislu očitovanoj ustanovi, s međunarodnim ugledom. Zbog rata dogovori su prekinuti. No ovih su dana obnovljeni. Caritas traži da se njemu to zdanje povjeri na korištenje narednih 50 godina, s time da bi ta ustanova u njegovo uređenje utrošila 250 tisuća DEM. Zdanje bi se rabilo preko vikenda i školskih praznika za rad s mladima, a ostale dane za rad s invalidima i starijim osobama. To znači da bi prostor bio korišten za okupljanje i rad s pojedinim grupama koje bi povremeno boravile u tom prostoru.

Poučeni iskustvom da je veliki broj starih zdanja na području naše općine zbog nebrige i nekorištenja naprosto propao u toj mjesnoj zajednici neki vidješe korist već u tome da se prekine propadanje tog zdanja. A savjest im pri tome dodatno smiruje i činjenica da se radi o humanitarnoj organizaciji, te da se time čini jedno opće dobro.

No iz mjesne zajednice čuju se sada i novi tonovi. Mjesna zajednica, točnije neki njeni pojedinci, traže da se i za njih tamo uredi jedna prostorija za sastanke. Omladinci pak predlažu da Caritas mjesečno plaća tisuću DEM s naslova njima. Ustraje li Nart na svojim zahtjevima ishod se lako može naslutiti, a mi ćemo biti toliko slobodni i najaviti ga: Caritas neće u Nartu ništa uređivati, a škola će i dalje propadati. Uzimajući sve okolnosti u obzir Caritasu bi daleko isplativije bilo graditi novo zdanje nego li prihvatiti ponuđene »pogodnosti« iz te mjesne zajednice. Ta mjesna zajednica ima svoj društveni dom. Istina je također da bi ga valjalo još uređivati. No nikome se neće lijepo vidjeti ako se to pokuša ostvariti na račun jedne humanitarne organizacije.

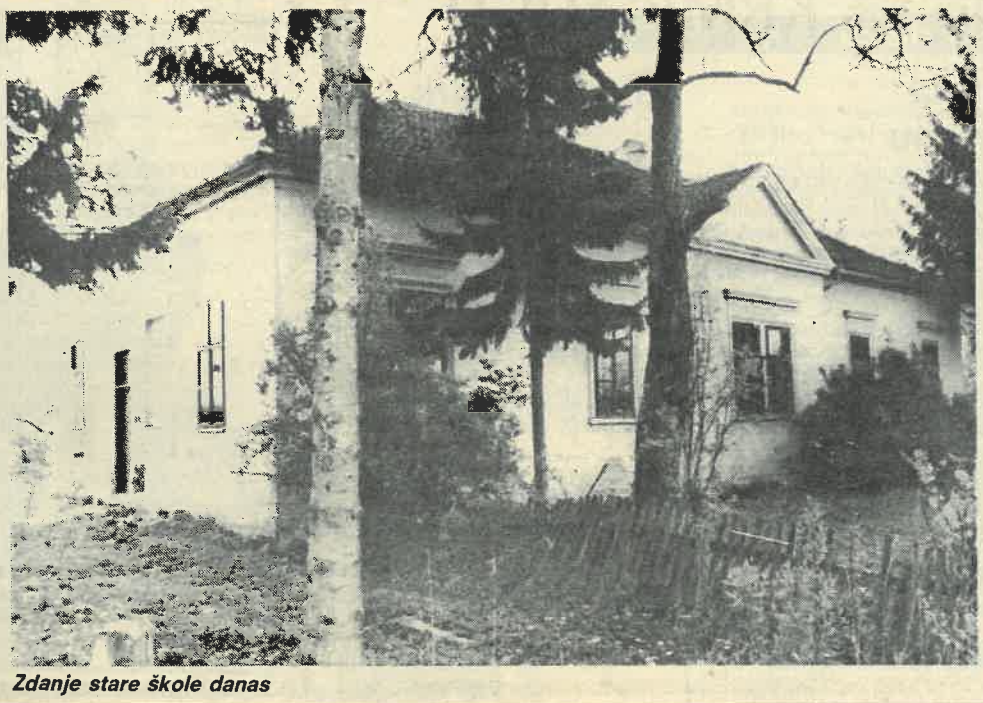

Zdanje stare škole danas

Računajući, vjerojatno, i na više osjećaja za detalje te situacije Caritas je zatražio i od općinskog Izvršnog vijeća podršku za svoj naum. Izvršno vijeće je podržalo traženje Caritasa ocjenjujući u raspravi da bi u MZ u Nartu htjeli ovce i novce: spasiti školu od daljnjeg propadanja i prikazati sebe podržavateljima humanitarnog djelovanja — a istodobno zaraditi i novac.

U pogledu vlasništva tog zdanja možemo reći da ono pripada mjesnoj zajednici, koja bez obzira na to nema pravo na njegovu prodaju. Pravo na njegovu prodaju ima samo Skupština općine. U tom smislu mjesna zajednica može odlučivati samo o njegovu korištenju.

Ishod opisane dvojbe glede starog školskog zdanja u Nartu očekujemo već uskoro, a o čemu ćemu i izvjestiti naše čitatelje.

Raspela

U prošlom smo broju, na prvoj stranici objavili fotografiju raspela u Preseki. Prizor nije odavao previše skrbi za inače lijepo raspelo. No potaknuti vjerojatno i objavljenom fotografijom Presekčani su odmah obnovili i uredili svoje raspelo. Sada je to novi i daleko ljepši prizor.

Sudeći pak po raspelu u Oborovu tu kao da nema katolika. Ni Uskrs, kao blagdan u čijem je središtu upravo raspelo, nije bio poticaj Oborovcima da urede svoje raspelo. U vrijeme posljednjeg popisa stanovništva u tom mjestu gotovo da nije bilo ateista, svi se izjasniše kao katolici. Sudeći po raspelu izjašnjavanje nije bilo iskreno i ne obznanjuje istinu. U protivnom katolici u Oborovu ne bi dopustili da im prvi jači vjetar izvrne njihovo raspelo. Uistinu bolje da ga tamo ni nema, nego li da stoji u ovakvom stanju.

Raspelo u Preseki

Raspelo u Oborovu

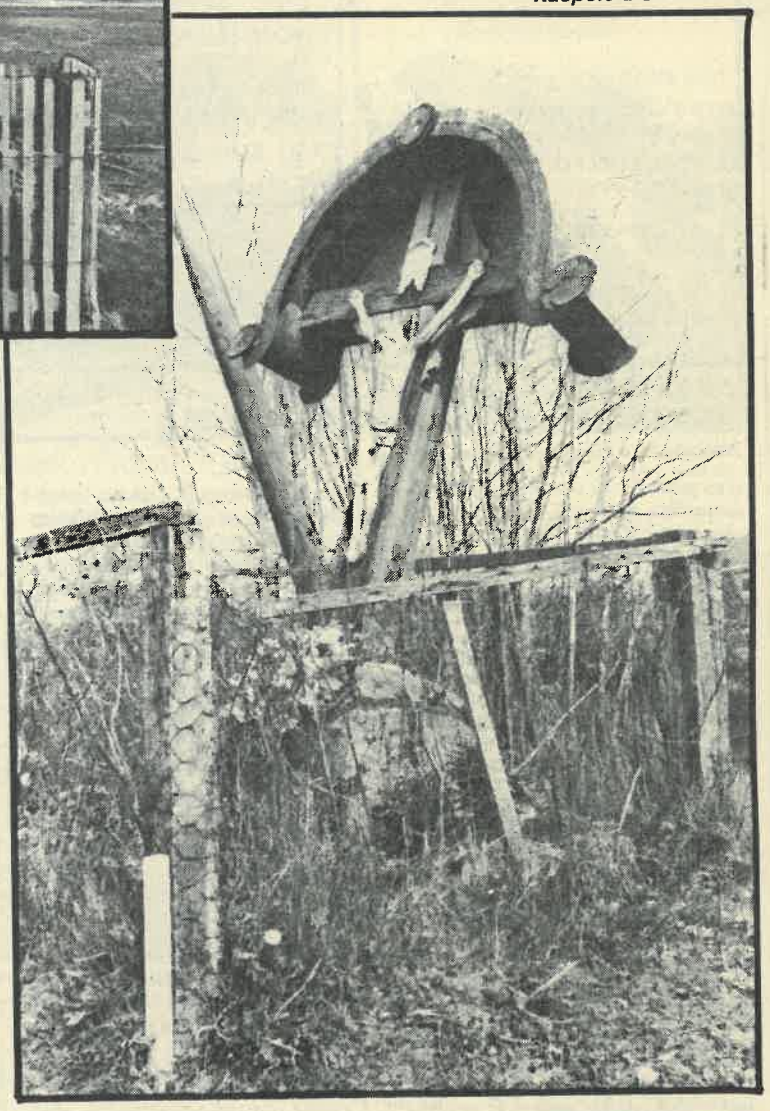

Crni stupac

HICIMA PO STAKLIMA

U ovo ratno vrijeme, makar se naša općina nalazi izvan ratnog područja, neke opasnosti za život, a povezano s korištenjem vatrenog oružja, se povremeno također očituju.

U prvom satu dana Velike subote jedan je pijani mladić praznio svoj pištolj mecima kratke devetke u samom općinskom središtu. Dio tih metaka je razbio stakla na katu zgrade u kojoj se nalazi ljekarna i SDK, i to prostora nove knjižnice, koja će sada u svibnju biti otvorena. S obzirom da se radi o propucanim staklima debljine 8 milimetara i povećim staklenim plohama, učinjena šteta prelazi iznos od 50 tisuća dinara.

POGAZIO PA POBJEGAO

Bijeg s mjesta nesreće je nehuman i kažnjiv čin, pače i sramota za onoga koji ga počini. Pored toga, onaj koji ga počini, u pravilu je i pronađen, te time i osramoćen. To zorno očituje i slučaj kojega ovdje opisujemo. Savskom ulicom (prije Domitrova) se 13. travnja 1992. g. pješice vraćao kući s dužnosti, u svojoj policijskoj odori radnik MUP-a RH Josip Petrović, star 33 godine. U 23,30 sati na njega je naletjela zastava kombi 850, kojom je upravljao V. S. star 43 godine, nastanjen na dugoselskom području. Josip je pri tome zadobio teške tjelesne povrede: polomljena mu bijahu rebra i dobio je potres mozga. Vozač je bio pobjegao s mjesta nesreće. Da bi prikrio svoje nedjelo, koje je bilo vidljivo i na oštećenju vozila, on je njime namjerno udario u stup u vlastitom dvorištu. No tragovi pronađeni na mjestu nesreće bili su toliko uvjerljiv dokaz njegove krivnje da ju je veoma brzo prestao poricati. Od trenutka nesreće do otkrivanja počinitelja u ovom našem slučaju nije proteklo ni deset sati. Djelo to bijaše radnika dugoselske Policijske stanice.

OPET MIRNI SAN VIKENDAŠA

Informacija da su uhićeni počinitelji učestalih provala u dugoselske vikendice vjerojatno će obradovati i umiriti brojne vlasnike vikendica. Tijekom ožujka na dugoselskom području uhićena dvojka je obila i okrala 14 vikendica. Z. M., star 25 i Ž. P. star 29 godina, obojica nezaposleni, krali su i na području Sesveta, gdje su i uhićeni. U nešto više od mjesec dana načinili su čak 46 provala, nekada i desetak tijekom jedne večeri. To su činili isključivo radnim danima, kada se ne boravi u vikendicama. Uzimali su sve što im se našlo pri ruci: od žlice, preko alata i stolica do televizora i hladnjaka. Dio toga su prodavali, ali su dio i ostavljali u svojim podstanarskim stanovima, u Zagrebačkoj Dubravi, koje su prazne iznajmili, pa su ih krađama zapravo namještali. Zbog toga je i znatan dio ukradenih stvari lako pronađen i moći će biti vraćen.

Novi i sporni nazivi ulica

Niz ulica u Dugom Selu rese novi nazivi. Građani se već polako na njih privikavaju. Da bismo pomogli našim građanima ponovo objavljujemo popis ulica koje su dobile nove nazive. Za slijedeći broj »Kronike« pripremamo i plan ulica općinskog središta s upisanim novim nazivima.

Dosadašnje ime ulice	Novo ime ulice
AVNOJA	Ante Starčevića
Vladimira Bakarića	Biskupa Augustina Kažotića
Beogradska	Rimski put
Braće Bobinac	Josipa Zorića
Braće Cobović	Kolodvorska
Mate Vraneka-Čapajeva	Matije Gupca
Marijana Čmelića	Vatrogasna
Nikole Demonje	Petra Berislavića
Braće Domiter (do pruge)	Josipa Predavca
Đure Drobac	Marka Marulića
Gerez Tome-Mičurina	Jurja Dalmatinca
Hanžeka Stjepana	Eugena Kumičića
Mirka Heraka	Antuna Mihanovića
Iglićeva i I. L. Ribara	Antuna Gustava Matoša
JNA	Domobranska
Jurkes Mije	Sajmišna ulica
Rade Končara	Marina Držića
Vladimira Iljića Lenjina	Osječka
II. moslavačke brigade	Laznice
Njegoševa i Ul. m. Tita	Marije Jurić Zagorke
Omladinska	Katarine Zrinski
Marka Oreškovića	Jantolov breg
Oštarijaševa	Oštarijaševa
Ulica 29. ožujka	Oborovska
Dušana Pavića	Trnoščica
Šaškovečka	Andrije Kačića Miošića
Trg maršala Tita	Perivoj Ivane Brlić Mažuranić
Zagrebačkog partizanskog odreda	Vatroslava Lisinskog
ZAVNOH-a	30. svibnja
Ulica Žrtava fašizma	Šaškovečka
Park bratstva-jedinstva	Perivoj grofova Drašković
Stjepana Harambaše-Rade	Slunjska ulica
Josipa Kraša	Čret
Petra Zrinskog	Jezerska ulica

U bubnju za promjenu naziva još je uvijek šest ulica. O njima će biti riječi na skoroj sjednici Skupštine općine. Spor je još uvijek o novim nazivima slijedećih ulica: Braće Domiter (za dio preko pruge), Ulice 8. maja, Novakovoj ulici, Radničkoj ulici i Savskoj ulici. Posebno izdvajamo spor o nazivu Ulice braće Pavić, koja je na posljednjoj sjednici Skupštine općine preimenovana u Ulicu Mirka Karla Raffaya. Argumenat za taj prijedlog bili su i potpisi župljana. Poslije Skupštine žitelji te ulice skupili su potpise da se nadjene njihovoj ulici jedan sasvim drugi naziv: Zagrebačka ulica. Kao malu zanimljivost ističemo činjenicu da ima građana koji su za oba ta prijedloga stavili svoj potpis.

Poželimo da se pitanje promjena ulica u Dugom Selu na sljedećoj sjednici Skupštine konačno stavi ad acta da se i raspoloživo vrijeme i energija počne koristiti na djelotvorniji način.

Tribina HSP

Dana 28. ožujka 1992. godine u kino-dvorani »PREPOROD« održana je promociona tribina Hrvatske Stranke Prava na kojoj su bili nazočni čelnici HSP-a: ANTE ĐAPIĆ, dopredsjednik HSP, MILE DEDAKOVIĆ-JASTREB, savjetnik za vojna pitanja stožera HOS-a, MARIO MIHALJEVIĆ, pročelnik za promidžbu. Unatoč lošem vremenu tribini je prisustvovalo oko 150 posjetitelja. Tribinu je otvorio Mario Mihaljević koji je ukratko upoznao prisutne sa problemima s kojima se u radu i djelovanju susreće HSP. Potom se Mile Dedaković — »Jastreb« osvrnuo na vukovarsku tragediju i vojnu situaciju u Hrvatskoj i Herceg-Bosni te ulogu i doprinos pripadnika dobrovoljačkih jedinica HOS-a u domovinskom ratu. Dopredsjednik HSP-a Ante Đapić je u svom govoru prisutnima objasnio program HSP-a, s posebnim naglaskom da njeni ciljevi, dok rat traje, nisu rušenje vlasti već borba za oslobođenje Hrvatske od Sutle do Drine. U kojem vremenskom periodu to i nije bitno ali da Hrvatska mora biti u povijesnim granicama u to ne smije biti sumnje. Potom su prisutni posjetitelji postavljali pitanja (a bilo ih je oko 30-ak) čelnicima HSP-a. Na kraju tribine Nenad Sedlar, predsjednik podružnice HSP za Dugo Selo se zahvalio svima prisutnima u dvorani, što su unatoč lošem vremenu došli na tribinu. Posebno se zahvalio članicama »HRVATSKE POZADINSKE FRONTE«, podružnica Dugo Selo, na pomoći koju su pružile bojovnicima HOS-a ne postavljajući pitanje da li su paravojni ili ne. Kritika je upućena svima onima koji nisu za suradnju u ova teška vremena i koji trgaju plakate HSP-a.

N. S.

Gosti i voditelji tribine HSP

Naša djeca

Posjeta Zagrebu

U subotu, 21. 3. 1992. grupa od dvadesetšestoro prognane djece iz osnovne škole Dugo Selo, posjetila je glavni grad lijepe nam i drage Republike Hrvatske, Zagreb.

Krenuli smo autobusom ispred Osnovne škole Dugo Selo u 8,30 sati i nakon tridesetak nestrpljivih minuta stigli smo u Zagreb. Voditelji ovog izleta, koji će nam zauvijek ostati u sjećanju, bili su gospoda Kovač i Lugarić. Najprije smo posjetili Zoološki vrt i na naše zadovoljstvo bilo je dosta životinja.

Bili smo na Trgu bana Josipa Jelačića, vidjeli Crkvu sv. Marka i Sabor Republike Hrvatske. Ispred Sabora stajala su dva vojnika, pa je jedan učenik upitao da li su vojnici živi.

Uputili smo se u Katedralu i pomolili se. Nažalost, time je naš izlet završio.

Autobus nas je čekao pred Katedralom i onda smo krenuli kući.

Srebrenka Zelenčić, VIII. c
OŠ Dugo Selo
(iz Novske)

Školski park

Dan je bio sunčan i s malo vjetra, ali ipak prekrasan za sadnju cvijeća. Vrijedni domar nam je usitnio zemlju da bi lakše sadili cvijeće. Svi smo jedva čekali da nas nastavnica izvede van. I došao je taj trenutak kad su nas izvele van. Bilo je tu raznolikog cvijeća: maćuhica, ljubičica, tulipana, jaglaca, narcisa i raznih ukrasnih grmova. Nastavnice su nam iskopale rupice u zemlji i mi učenici smo u njih posadili cvijeće. Svi su marljivo radili. Poslije smo cvijeće zalili vodom. Svi učenici zajedno s nastavnicima su ponosni što su sudjelovali u uređivanju školskog dvorišta.

Ana Zrilić, II. a

I dječje ruke ukrašuju svoj školski okoliš

Dugoselac u ratu za Hrvatsku

U borbama sve do pobjede

Tridesetidevetogodišnji **Ivan Muhin**, Dugoselac, zaposlen u »Elektri« teško da će moći odoljeti iskušenju da ne napiše svoja sjećanja o svom ratovanju. Podeblja bi to bila knjiga. Sa grupom Zagrepčana, članova HSP, još u lipnju prošle godine, bio je u sastavu TO u Sloveniji na obuci, s mogućnošću da se, bude li potrebno uključi i u tamošnje operacije. Njegovo trotjedno iskustvo iz Slovenije je da je to tamo bilo jako dobro organizirano. Na poslu je radio do 13. kolovoza 1991. g., kada odlazi u logor za obuku pored Duge Rese, sa iskaznicom Druge brigade ZNG, gdje sudjeluje u osposobljavanju jedinica posebne namjene, za protuoklopne i diverzantske namjene. Potom sudjeluje u obučavanju HOS-ovaca pored Žumberka, mada ni danas nema iskaznicu HOS-a. Sa svojim dečkima potom sudjeluje u okruženju kasarne na Borongaju. Sredinom rujna odlazi u Vinkovce, gdje je mjesec dana u sastavu antiteroristićke policije posebne namjene, čiji su pripadnici prethodno doživjeli masakr u Borovom Naselju. Tu je proživio razdoblje za koje on samo kaže da je pakao blaga riječ. Tu je sudjelovao u držanju položaja Mala Bosna – Cerić. U slobodno vrijeme lovi snajperiste, a posebno one koji su ulazili u Vinkovce raznim malim vozilima ispod čijih cerada bijahu minobacači. Neprijatelj bi se približio bolnici, ispucao i dao gas. Naš Dugoselac je sudjelovao u likvidaciji takvih. Omiljeno mjesto njemu i njegovim dečkima bilo je deveti kat silosa u Vinkovcima. Na tom katu haubica je probila veliku rupu i kroz nju bi oni promatrali četničke položaje te javljali dolje njihove lokacije. Važno bijaše što preciznije javljati pozicije VBR-a, topova i haubica. Tu je on vodio grupu od dvadesetak prekaljenih i hrabrih vojaka. Iz Vinkovaca sa svojim dečkima ulazi u sastav 61. samostalne bojne Jastrebarsko, Operativna zona Donja Kupčina. Tu vodi vod za posebnu namjenu. Dobro surađuje s bojnom, no koordinacija s drugima nije zadovoljavajuća zato odlazi u samoorganiziranu jaskansku jedinicu, koja se tri tjedna priprema za proboj u Vukovar, u tijesnoj vezi s Merčepom. S obzirom na odustajanje od te akcije sa 46 ljudi poslan je u Ogulin, radi zaštite Saborskog, koji je pao na dan njihova dolaska. Po njegovoj procjeni Saborsko je palo jer je bilo u njemu više hodanja po kafićima u maskirnim uniformama nego li rada. Iz Ogulina, sada u sastavu 56. samostalnog bataljuna kutinske operativne zone Janja Lipa odlazi na pakračko bojište, gdje je mjesec i po dana, do 7. siječnja 1992. Tu sudjeluje u akcijama čišćenja Jagme, Korita, Kukunjevaca, Gornjeg Subotskog. Nekoliko puta ušao je i u četničko uporište Donji Čagljići. Nedoživljena želja mu je bila doprijeti i do Bijelih stijena. Potom je pristupio u Prvu A brigadu, u »Bosanske zmajeve«. U njenom sastavu bijaše prije mjesec dana kada smo za njegova kratkog boravka u Dugom Selu s njime razgovarali. On se, po svemu sudeći, po tome što je se uvijek kretao prema mjestima s najvećim intenzitetom, događanja, vjerojatno danas nalazi na području susjedne nam države.

Ivan Muhin

Na pitanje što smatra svojim najvećim ratnim uspjehom Ivan nam odgovara:

»Najveći pakao sam doživio kod Vinkovaca. Razmišljajući unatrag prava je sreća što sam još uvijek živ. Na potezu Prevlaka-Cerić-Nuštar-Mirkovci sa svojom malom jedinicom uništio sam preko desetak što tenkova, što samohotki i minobacača, te veći broj neprijateljskih vojnika i četnika. Svojim uspjehom smatram što su dečki s kojima sam se borio i kojima sam zapovijedao danas postali satnici i bojnici. U akciji kod Korita, u kojoj je nas 18 ušlo duboko u neprijateljsko područje, da bi onemogućili dovoženje mehanizirane pomoći tom mjestu, kojega su tada držali četnici, jedva smo izvukli žive glave.Bio je to pakao u kojem sam mislio da su mi to posljednji trenuci života. Ni sekundu se nije smjela izgubiti prisebnost. Iskustva iz lova su mi u tim situacijama bila često na pameti i od velike pomoći. Mogu također reći da se ne stidim ni jedne svoje akcije, ni jednog svog postupka. Da je bilo više suradnje i koordinacije više bih i ja bio učinio.«

Ivan posjeduje čak sedam različitih iskaznica raznih jedinica Hrvatske vojske, što ukazuje na njegov nemiran duh i na činjenicu da se pomicao uvijek prema »najvrućijim« mjestima.

Za sebe još Ivan kaže: »Ja sam individualista. Nisam mislio da mogu ja voditi druge ljude. Ispalo je da sam to činio. Poštivao sam uvijek vojnu hijerarhiju, ali sam se zalagao i za poštovanje svakog vojaka i svakog čovjeka. U ovom ratu sam stekao brojne prijatelje među našim vojacima, koja će siguran sam trajati do kraja života. Stekao sam i brojne nove prijatelje među mještanima gdje smo boravili. I sada imam jednu grupu s kojom sam uglavnom sve to do sada prošao i s kojima sam spreman krenuti gdje god to treba za Hrvatsku. Formalno imam čin narednika Hrvatske vojske, no nemam tu nekih posebnih ambicija. Kanim se vratiti svom civilnom poslu. Mogu samo reći da sam tijekom posebnih ambicija. Kanim se vratiti svom civilnom poslu. Mogu samo reći da sam tijekom posljednjih mjeseci ispekao i vojnički zanat. Nema na našem ratištu ni oružja ni tehnike s kojom nisam spreman rukovati. Znani su mi također učinci raznih vrsta streljiva. Shvatio sam također da u ratu većinu akcija trebaju i mogu efikasno rješavati manje i izvježbane jedinice. Prilike za akcije većih jedinica su zapravo rijetkost.«

Potkraj razgovora s Ivanom, u jednom dugoselskom kafiću, pridružiše nam se dvojica iz njegove grupe. Odmah razgovor krene u drugom pravcu: kamo se sada ide i koga o tome treba obavijestiti. Tu čusmo da je Ivanov ratni nadimak »Babo«. Dojam iz razgovora bijaše također da je Ivan osoba velikog poštovanja među svojim dečkima.

Oglasi – obavijesti

Postanite vrstan vozač

Auto škola Narodnog sveučilišta Dugo Selo

očekuje Vaš upis

Tel. 750-419
Povoljna cijena
Plaćanje u ratama
Kvalitetna obuka

Narodno sveučilište Dugo Selo, zajedno s Centrom za dopisno obrazovanje iz Zagreba, organizira stručno osposobljavanje za

SAMOSTALNO OBAVLJANJE PROMETA ROBE NA MALO

Uvjeti za upis: najmanje završena osnovna škola.
Prijave i informacije: Narodno sveučilište Dugo Selo. Tel. 750-419
Iskoristite povoljnu prigodu!

VJENČANI I UMRLI

IZVJEŠTAJ

o upisu u knjigu vjenčanih i umrlih u razdoblju od 23. 03. 1992. do 22. 04. 1992.

VJENČANI:

1. Sabljić Zoran, med. tehničar i Jukić Antonija, med. tehničar, vj. 28. 03. 1992.
2. Breitruch Peter-Otto, kontrolor i Petrović Nada, konobarica, vj. 28. 03. 1992.
3. Hubak Franjo, krojač i Vrbovčan Dragica, krojač, vj. 02. 04. 1992.
4. Devčić Željko, vojak i Rašić Nada, nezaposlena, vj. 18. 04. 1992.

UMRLI:

1. Hadžić Franjo, umro 25. 03. 1992., star 48. god.
2. Kapusta Damir, umro 25. 03. 1992., star 24 god.
3. Perković Milan, umro 29. 03. 1992., star 85 god.
4. Malčić Marko, umro 05. 04. 1992., star 79, god.
5. Kuzmec Kata, umrla 07. 04. 1992., stara 82 god.
6. Gajdek Mato, umro 05. 04. 1992., star 84 god.
7. Krmpotić Ivan, umro 05. 04. 1992., star 65 god.
8. Trbojević Milica, umrla 07. 04. 1992., stara 82 god.
9. Margetić Olga, umrla 21. 04. 1992., stara 51 god.
10. Pavlović Ana, umrla 20. 04. 1992., stara 90 god.
11. Gabud Elizabeta, umrla 20. 04. 1992., stara 80 god.

MATIČNI URED

Iznajmljujem sobu za dvije zaposlene djevojke. Ponude na telefon: 751-779.

DJEČJI VRTIĆ »DUGO SELO« — **Perivoj I. B. Mažuranić 2 DUGO SELO**

Na temelju odluke Savjeta Dječjeg vrtića »Dugo Selo« od 06. travnja 1992. godine raspisuje se

NATJEČAJ

za prijem djece u vrtić-jaslice za šk. god. 1992/93.

U vrtić-jaslice upisuju se djeca od navršene jedne do šest godina života.
Molbe za prijem djece za 1992/93. godinu predaju se u tajništvu vrtića svaki dan u vremenu od 01.—16. svibnja 1992. godine, ili poštom preporučeno na adresu Dječji vrtić »Dugo Selo«, Perivoj I. B. Mažuranić 2, Dugo Selo.
Uz molbu za prijem djeteta potrebno je priložiti:
— izvod iz matične knjige rođenih,
— potvrda o prebivalištu,
— upitnik (podiže se u tajništvu vrtića)
Molbe za prijem djeteta u vrtić-jaslice, predane u toku godine, a neriješen do 01. svibnja 1992. godine rješavat će se u redovnom natječajnom postupku.

VODIČ

područja Dugo Selo 92/93.

tko je tko u gospodarstvu

Poseban dodatak: Imenik telefonskih/fax pretplatnika

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem u pretplati _____ (kom) VODIČ PODRUČJA DUGO SELO 92/93 po cijeni od 500 HRD i prostor o svojoj djelatnosti po cjenovniku:

1. Cijelu stranicu 1/1 sa fotografijom	5.000 HRD
2. Cijelu stranicu 1/1 bez fotografije	4.000 HRD
3. Polovicu stranice 1/2	3.000 HRD
4. Četvrtinu stranice 1/4	2.000 HRD
5. Ekonomska reportaža o djelatnosti	10.000 HRD
6. Prva stranica korica, box	10.000 HRD
7. Posljednja stranica korica, box	8.000 HRD
8. Posebni aranžmani, box, 1/1 i fotografije	20.000 HRD

UPLATA U ROKU OD 7—15 DANA NA ŽIRO-RAČUN: 30111-603-6553 NARODNO SVEUČILIŠTE DUGO SELO (za vodič)

Naručilac: _____

Adresa: _____

Mjesto: _____

Telefon, fax, telex: _____

Ime i prezime (odgovorne osobe): _____

Potpis i pečat: _____

Posebne napomene naručioca: _____

Izdavač: NARODNO SVEUČILIŠTE Dugo Selo, Josipa Zorića 21a Tel: 750-419 Za izdavača, direktor Marijan Galeković

Urednik za marketing: Marijan Požgaj Urednik vodiča: Dr. Tomislav Kapetanić Tel: 751-444, 344-559

Vodič izlazi krajem srpnja 92. po cijeni dvostruko većoj od pretplatničke. Manjim poduzetnicima iz kućne radinosti ili onima koji kreću u posao nudimo posebnu povlasticu: uplatom najmanje dva primjerka. Vodiča podatke o djelatnosti objavljujemo BESPLATNO.

Fotografije za dokumente

Studio Express Polaroid

- COLOR
- GARANCIJA KVALITETE
- OVLAŠTENI FOTOGRAF Polaroida

odmah

foto VERICA

41270 DUGO SELO - B. BOBINEC 9

ZBOR »MASLAČAK«

POZIV MALIŠANIMA

U dječjem vrtiću »DUGO SELO« započeo je rad dječjeg zbora »MASLAČAK«.

U zbor su uključena djeca od 4—10 godina, a mjesta u zboru još ima za djecu koja se žele upisati.

Prednost zbora je ta što ga vode stručni voditelji i cijeli program je besplatan za roditelje.

Pozivamo roditelje koji još nisu uključili svoju djecu, da isto učine što prije.

Zbor se okuplja ponedjeljkom i četvrtkom od 17,30 do 18,30. Sve informacije na telefon: 750-418

Svakog utorka i petka od 20 do 21 sat u dvorani Narodnog sveučilišta

za žene i djevojke
REKREATIVNI PLES

Uz ugodno provedeno vrijeme korist je to Vašem zdravlju, dobrom raspoloženju i pomoć za vitku liniju
Voditeljica: Mirjana Novački
Dođite u zakazano vrijeme!
Informacije na telefon 750-419

Cijenjeni građani!
Ukoliko gradite — gradite brže i jeftinije betonskim blokovima (kvadrima)

Dugo Selo — Kopčevac, Kopčevačka 29a
Tel. 041/254-913 i 751-711
Organiziramo i prijevoz!

ŠPORTSKI KLUB GOLUBOVA LISTONOŠA »LISTONOŠA« DUGO SELO

sa sponzorom »GRADING« DUGO SELO vlasnik ZVONKO ing. NOVOSEL, građenje, usluge, proizvodnja i projektiranje
Izvolite se obratiti na tel. 750-823 ili Ulica Bakarićeva 1

ISKRENE ČESTITKE

povodom 50 godina braka

JOSIPU I MARIJI SAHOR

te puno sreće i zdravlja, da nam još dugo, dugo požive.

Sin, snaha i unuci.

Prijepis i kompjuterska obrada tekstova.
Diplomske, maturalne radnje, te sve druge vrste tekstova obrađujem.
Informacije na telefon: 752-959

Prodajem gradilište u Prozorju — Dugo Selo.

Obratiti se na telefon: 750-142 ili na adresu: Frizerski salon »Darinka«

ZAGREBAČKI ELEKTRIČNI TRAMVAJ

Autobusna linija 264
Zagreb—Dugo Selo—Gračec—Štakorovec

Radni dan:

POLASCI AUTOBUSA SA BORONGAJA:
5.40 6.20 12.20 13.05 15.00 19.05

POLASCI AUTOBUSA IZ ŠTAKOROVCA:
4.40 6.00 6.40 7.20 13.20 14.00 16.00 20.05

U 4.05 i 5.05 sati polazi iz Dubrave za Štakorovec.

s u b o t a :

6.25 12.20 13.00 15.00 19.00

4.40 7.30 6.05 13.25 14.05 16.05 20.00

U 4.05 i 5.10 sati polazi iz Dubrave i vozi do Štakorovca.

BORONGAJ — GRAČEC

Radni dan:

POLASCI AUTOBUSA SA BORONGAJA:
7.00 7.40 8.20 9.00 9.40 10.20 11.05 11.40 13.45 14.20 15.40 16.25 17.05 17.35 18.25 19.45 20.30 21.00 22.00 22.35 23.10

POLASCI AUTOBUSA IZ GRAČECA:
5.20 8.05 8.45 9.20 10.05 10.45 11.25 12.00 12.40 13.25 14.45 15.20 16.40 17.25 18.05 18.40 19.25 20.04 21.30 22.05

U 4.35 sati polazi iz Dubrave i vozi do Gračeca.
U 22.50 23.20 i 24.00 sati polazi iz Gračeca i vozi do Dubrave.

s u b o t a :

5.40 7.00 7.40 8.20 9.00 9.35 10.20 10.50 11.40 13.45 14.25 15.45 16.25 17.00 17.45 18.20 19.45 20.20 21.00 22.00 22.35 23.10

5.25 6.45 8.05 8.40 9.25 9.55 10.40 11.15 12.05 12.45 14.45 15.30 16.50 17.25 18.05 18.40 19.25 20.45 21.25 22.10

U 4.35 sati vozi iz Dubrave do Gračeca.
U 22.45 23.20 i 23.55 sati vozi iz Gračeca do Dubrave.

Nedjelja i praznik:

6.05 6.40 7.20 8.00 8.40 9.20 10.00 10.40 11.20 12.00 12.40 13.20 14.00 14.40 15.20 16.00 16.40 17.20 18.00 18.40 19.20 20.00 20.40 21.15 22.05 22.35 23.00

5.40 6.20 7.00 7.40 8.20 9.00 9.40 10.20 11.00 11.40 12.20 13.00 13.40 14.20 15.00 15.40 16.20 17.00 17.40 18.20 19.00 19.40 20.20 21.00 21.40 22.10

U 5.05 i 5.30 sati polazi iz Dubrave i vozi do Gračeca.
U 23.00 23.25 i 23.50 sati polazi iz Gračeca i vozi do Dubrave.

ZAGREB-DUGO SELO (PUT ZA JEŽEVO)

Radni dan:

POLASCI AUTOBUSA SA BORONGAJA:
5.25 5.45 5.55 6.10 6.30 6.50 7.10 7.25 8.00 8.35 9.20 10.00 10.45 11.25 11.55 12.10 12.35 12.55 13.20 13.35 14.05 14.30 14.40 14.50 15.15 15.30 15.55 16.05 16.15 16.45 17.20 17.50 18.10 18.45 19.20 20.10 21.30

POLASCI AUTOBUSA IZ D. SELA (PUT ZA J.)
3.50 4.30 4.40 4.55 5.10 5.25 5.45 6.05 6.20 6.40 7.00 7.15 7.35 7.50 8.05 8.40 9.15 10.00 10.40 11.25 11.50 12.15 12.35 12.55 13.20 13.45 14.00 14.20 14.45 15.15 15.25 15.35 15.55 16.35 17.00 17.25 18.00 18.35 19.25 20.50

U 4.10 4.25 4.40 4.55 5.10 i 11.20 sati polazi iz Dubrave i vozi do D. Sela.
U 16.10 16.45 18.55 20.00 22.10 sati polazi iz D. S. i vozi do Dubrave.
NAPOMENA:
U 0.05 sati polazi iz Dubrave i vozi do D. Sela put za J.
U 0.45 sati polazi iz D. Sela i vozi do Dubrave.

s u b o t a :

5.25 6.00 6.45 7.20 8.40 10.00 11.20 12.00 12.40 13.25 14.00 14.45 15.25 16.05 17.25

3.50 4.45 5.15 6.05 6.40 8.00 9.20 10.40 12.00 12.40 13.20 14.05 14.40 15.25 16.45 18.05

U 4.05 4.15 i 4.45 sati vozi iz Dubrave do D. Sela put za J.
U 7.25 16.05 0.45 sati vozi iz D. Sela do Dubrave.
NAPOMENA: NEDJELJOM u 0.05 polazi iz Dubrave i vozi do D. Sela put za J.
u 0.45 sati vozi iz D. S. put za ježevo do Dubrave.

Autobusna linija 265
Kvaternikov trg—Ježevo—Trebovec

Radni dan:

POLASCI AUTOBUSA SA KV. TRGA:
5.20 5.45 6.15 10.00 11.00 14.20 16.25 17.35

4.20 7.55 12.10 13.15 15.30 18.30 19.45 20.30 22.50

4.15 6.00 10.25 14.15 15.25 16.15 21.40

POLASCI AUTOBUSA IZ TREBOVCA:
4.40 6.20 6.50 7.20 11.05 12.05 15.30 17.25 18.40

POLASCI AUTOBUSA IZ JEŽEVA:
5.15 9.00 13.10 14.20 16.35 19.30 20.45 21.30 23.35

POLASCI AUTOBUSA IZ TRSTENIKA:
4.40 4.50 5.20 5.55 6.35 11.00 14.50 16.05 16.50 22.15

s u b o t a :

POLASCI AUTOBUSA SA KV. TRGA:
5.45 6.15 10.00 11.00 14.20 16.15 17.35

4.20 7.55 12.10 13.15 15.30 18.30 19.45 20.30 22.50

14.15 15.05 21.40

POLASCI AUTOBUSA IZ TREBOVCA:
4.40 6.50 7.20 11.05 12.05 15.30 17.25 18.40

POLASCI AUTOBUSA IZ JEŽEVA:
5.15 9.00 13.10 14.20 16.35 19.30 20.45 21.30 23.35

POLASCI AUTOBUSA IZ TRSTENIKA:
4.40 5.25 15.00 15.40 22.15

Nedjelja i praznik:

POLASCI AUTOBUSA SA KV. TRGA:
5.10 11.55 14.20 20.00

7.05

POLASCI AUTOBUSA IZ TREBOVCA:
6.00 13.00 15.25 21.25

POLASCI AUTOBUSA IZ JEŽEVA:
8.00

U prometu od 30. 3. 1992. godine.

Autobusna linija 266
Dugo Selo—Oborovo

Radni dan i subota:

POLASCI AUTOBUSA IZ DUGOG SELA:
5.00 6.00 11.30 12.30 14.10 15.15. 16.15

POLASCI AUTOBUSA IZ OBOROVA:
4.30 5.30 6.30 12.00 13.00 14.40 15.45 16.45

U prometu od 01. 07. 1991. godine.
NEDJELJOM I PRAZNIKOM AUTOBUS NA LINIJI NE VOZI.

DISKONT

Voćarsko-vinogradarske stanice
Dugo Selo, Josipa Zorića 71
(pokraj crkve)

nudi po **diskontnim** cijenama svu
- prehrambenu robu
- mineralnu vodu
- alkoholna i bezalkoholna pića
- suhomesnate proizvode
- voće i povrće

a po posebno niskim proizvođačkim cijenama nudimo našim potrošačima **kruh i mlijeko**
Osim toga nudimo sve vrste stočne hrane i smjese kao i **umjetna gnojiva** po izuzetno povoljnim cijenama.
Radimo do 20 sati, a od 1. svibnja 1992. po ljetnoj shemi do 21,00 sat.
Nedjeljom do 12,30 sati.

Dođite, vidite i uvjerite se!

Sjećanja

SJEĆANJE
na našeg dragog supruga i oca

FRANJU ČMARECA
27. 4. 1991. — 27. 4. 1992.

Ostala su djela tvojih vrijednih ruku i saznanje da nećeš doći.
Hvala ti za svu tvoju dobrotu i ljubav kojom si nas nesebično obasipao.

Sin, snaha i supruga Čmarec

TUŽNO SJEĆANJE
na voljenog tatu i supruga

NIKOLU SEKURA
4. 05. 1991. — 4. 05. 1992.

Vrijeme prolazi, uspomene na tvoj plemeniti i dragi lik ostaju zauvijek u našim srcima.

Tvoji najmiliji: Marija, Ivan i Anica

TUŽNO SJEĆANJE
na

ANU HANŽ
6. 5. 1980. — 6. 5. 1992.

Hiljadu suza, hiljadu crvenih ruža i bol,
velika bol za tobom.
Ostaše tvoji neostvareni snovi
velika želja i mnogo mnogo htijenja.
Ostaše djeca, unuci, supruga, sestre i brat
sa hiljadu suza hiljadu crvenih ruža i
bolom, velikim bolom za tobom.
Okrutna bolest prije dvanaest godina opustošila je naš dom i ostavila nam sjećanje tvog dragog lika i hiljadu suza hiljadu crvenih ruža i bol veliku bol za tobom.

Tvoji najmiliji

TUŽNO SJEĆANJE
na dragog i voljenog supruga
MIROSLAVA TOMIĆA
12. 5. 1991. — 12. 5. 1992.

Prošla je tužna godina od kada te teška bolest otrgla od mene.
Uspomena na tvoj plemeniti lik nikada me neće napustiti.

S ljubavlju i bolom tvoja supruga Milka

TUŽNO SJEĆANJE
na

STJEPANA ČAČEKA
dragog sina i supruga
24. 4. 1989. — 24. 4. 1992.

Od kada si napustio naš dragi dom trajno živiš s nama u našem spomenu i sjećanju.

Tugujuća majka i supruga

TUŽNO SJEĆANJE
na voljenog supruga i oca

KRSTU AMBRIOVIĆA
7. 5. 1972. — 7. 5. 1992.

Prošlo je dvadeset godina otkako si nas prerano ostavio. Vrijeme ne može ublažiti bol i tugu i u mislima smo bili i ostajemo uvijek s tobom.
Hvala Ti za svu ljubav i dobrotu što si nam je nesebično pružao. Hvala i onima koji Te nisu zaboravili.

S tugom i ljubavlju Tvoji: supruga Zlata, kćerke Vesna i Ksenija, zetovi Vlado i Boris, te unuci Berislav, Matija, Mirjana i Marko

ZAHVALA
Povodom iznenadne smrti našeg nepreživljenog dragog supruga, oca, sina, brata i šogora

DRAGUTINA MADJERA

Zahvaljujemo svima koji su nam u najtežim trenucima pomogli, okitili odar cvijeća i ispratili dragog pokojnika na vječni počinak. Posebno zahvaljujemo njegovim dragim prijateljima, obitelji Galovec, Vranek, Manoić, Mikanec, koji su ga za vrijeme njegove bolesti bodrili, a nama u najtežim trenucima pružili riječi utjehe i podrške da izdržimo preveliku bol za predobrim suprugom i ocem. Hvala na toplim riječima LD »Srna« Lupoglav. Posebno hvala kolektivu OŠ Dugo Selo na velikom razumijevanju i podršci za vrijeme bolesti moga dragog supruga i toplim riječima oproštaja kojima su ga ispratili na vječni počinak.

Uvijek tugujuća supruga Vera, sin Krešo, roditelji, brat i ostala tugujuća rodbina

SJEĆANJE
na našeg dragog

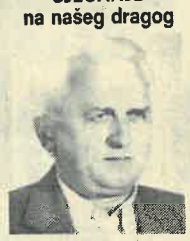

IVANA KRAPECA
26. 4. 1991. — 26. 4. 1992.
Obitelj: Krapec, Erjavec, Gabud

POSLJEDNJI POZDRAV
IVANU BEŠENIĆU

Iznenada si nas napustio ne dočekavši da zajedno s nama podijeliš veselje povratka s ratišta i življenja u slobodnoj Hrvatskoj.
Neka ti je laka hrvatska zemlja!

Zapovjedništvo i vojaci 53. samostalnog bataljuna

TUŽNO SJEĆANJE
na voljenog oca, supruga, djeda i svekra

STJEPANA ŠUTALA
14. 4. 1990. — 14. 4. 1992.

»Netko sa svojim bolom ide ko' s otvorenom ranom, svi neka vide.
Drugi ga čvrsto u sebi zgnječi, i ne da mu prijeći u suze i riječi.
Rađe ga skriva i tvrdo ga zgusne u jednu crtu na kraju usne.«
(D. Cesarić)

U mislima uvijek sa nama.
Obitelj Šutalo

TUŽNO SJEĆANJE
na zeta, šogora i tetka

NIKOLU SEKURA
4. 05. 1991. — 4. 05. 1992.

Obitelji: Korajlija i Mihir

TUŽNO SJEĆANJE
na našu dragu baku, mamu i svekrvu

DRAGICU BERTEK
9. IV 1990. — 9. IV 1992.

Prošle su tužne dvije godine od kada si nas napustila.

S tugom te se sjećaju tvoji: Helena, Siniša, Stjepan i Dragica

SVOJOJ MAJCI MARIJI!

Posvećujem Ti, draga majko, samo nekoliko riječi. Noći i dani prolaze, u mislima Te jedino mogu pozdraviti. U daljinama nazrijevam Tvoj lik, mislim da mi se bližiš, ali mrtvi ne ustaju. Ne remetim Tvoj mir i pokoj. Ostajem uvijek Tvoj sin i vječna će tama vezati moj život za majčino dobro.

Tvoj sin Marko Trnski

ZAHVALA
U povodu prerane smrti našeg dragog supruga, oca i djeca

MIRKA CIGROVSKI

Ovim putem zahvaljujemo svim rođacima, kumovima, prijateljima, susjedima i znancima, koji su nam izrazili sućut riječima utjehe te odar okitili cvijećem i vijencima i ispratili na vječni počinak našeg pokojnika. Hvala svima još jednom.

Ožalošćeni: supruga, sin, kćerka, zet, snaha i unuci

Nogometna ekipa »Jedinstvo« Dugo Selo

Stanje u NK Jedinstvo

NAŠA LJUBAV NE RASTE NA GRANI

Nakon puno natezanja i dilema vezanih uz sudjelovanje dugoselskih nogoloptača u prvenstvu I Zagrebačke nogometne lige — grupa A, a koje su riješene prvenstveno zahvaljujući igračima na zadovoljstvo štovalaca najvažnije sporedne stvari na svijetu, sve je ispalo puno bolje od očekivanog. Da se ipak podsjetimo. Tri dana pred početak prvenstva, zaboravljeni i lišeni bilo kakove pomoći i podrške sa »strane«, razmišljalo se da je najbolje rješenje rasformirati klub i odustati od igranja utakmica. Kad se tome pridoda i činjenica da je trener i pet igrača u aktivnom sastavu HV boljeg rješenja nije bilo. Ipak, igrači su sami iskazali volju da izvjesno vrijeme doslovce sami isfinanciraju natjecanje nadajući se da će se stvari u dogledno vrijeme riješiti. I tako ta nada traje već dva mjeseca, a znate i sami da čekanje ubija svakog koji čeka. Gospodo, tek da vas podsjetimo, NK »Jedinstvo« najstariji je dugoselski športski kolektiv i slijedeće će godine možda slaviti i sedamnaesti rođendan. Kažem možda!

Eto, u takvoj se atmosferi ipak otputovalo na gostovanje u Vukovinu gdje je nakon konačnih 2:2 osvojen važan bod ohrabrenja. U drugom su kolu na domaćem terenu katastrofalno poraženi »metalci« iz Kustošije s visokih 6:2. Treće kolo igralo se u Jarunu i uz požrtvovnu igru svih jedanaest igrača poslije 3:2 pobjede osvojeni su i te kako značajni bodovi, jer slijedeći protivnik u Dugom Selu bilo je vodeće Hrašće. Snažni i uigrani gosti u prethodna tri kola osvojili su svih šest bodova, svoju mrežu sačuvali netaknutom, a onako usput u protivničke mreže »napuhanu kožu« ugurali čak šesnaest puta. Jednom riječju, pravi derbi. U tvrdoj i opreznoj igri »Jedinstvo« je stvorilo ogroman kapital, povevši 1:0, a onda ga neshvatljivo prokockali dopustivši gostima da u posljednjim sekundama prvog dijela izjednače. U nastavku kao da se nisu oporavili od šoka, pa su uz brojne promašaje i pogađanje stativa dopustili da Hrašće svoje dvije (i jedine) prilike realizira, da bi tek uspjeli ublažiti ne baš zasluženu 3:2 pobjedu gostiju. Šteta! Nakon gostovanja u petom kolu u Orešju i pobjede sa 2:1 vratio se u »život«, i samo je trebalo dobiti sljedeći derbi na domaćem terenu s Rudešom. Trebalo, ali nije! Kao da smo gledali film od prije dva tjedna s Hrašćanima u glavnoj roli. Opet promašaji, opet stative i opet, da se poslužimo košarkaškim riječnikom, stopostotan šut gostiju i konačnih 1:3 na radost Rudešana. Trenutno nakon šest odigranih kola na tablici vodeš deset bodova Hrašće i Rudeš, a »Jedinstvo« je treće sa sedam. Tek sad se vidi koliko bi bila značajna makar jedna derbi pobjeda, ali lopta je okrugla.

Uz prvenstvo, »Jedinstvo« s velikim uspjehom igra i u kupu Republike Hrvatske gdje se prošlo već pet kola, a u bubnju su i drugoligaši. U šestom kolu kupa gostuje se kod znanaca iz Rudeša i ukoliko prođe i ta prepreka Dugoselčani bi nakon podosta vremena mogli gledati i jednog prvoligaša. Naime u sedmom kolu i oni su u »igri«. Igrači priželjkuju Dinamo, jer bi s njima imali najmanje problema. Eto, kako se stvari u nogometu mijenjaju. »Tko bi gori...«.

Dakle, u prvenstvu se gostovalo tri puta, u kupu četiri, što će reći da je nekako valjalo i doputovati do odredišta. Za pet domaćih utakmica sucima i delegatima valjalo je izbrojiti oko 30.000 HRD. S registracijama, markicama za sportske legitimacije i ostalim »sitnicama« nećemo zamarati. Vrijeme entuzijazma u športu, makar on bio i hrvatski, odavno je prošlo. Pa, možda to vama i zvuči kao šala, ali igrači i športski djelatnici sasvim su ozbiljni kad kažu: »Naša ljubav ne raste na grani, ona mora nečim da se hrani!«. Gospodo! Uz stari športski pozdrav: U zdravom tijelu zdravi duh — do slijedećeg pisanja.

Zdenko Smolić

Poziv za maraton

Savez športova općine Čazma pod pokroviteljstvom Skupštine općine Čazma, a u povodu oznamenjivanja DANA DRŽAVNOSTI suverene Hrvatske i 766. godišnjice ustoličenja Čazme, organizira 30. 5. 1992. godine

XVII. SUPERMARATON »ZAGREB-ČAZMA 766« utrku »OD ZAGREBAČKOG DO ČAZMANSKOG KAPTOLA«

Staza je duga 60 kilometara: ZAGREB — Dubrava — Sesvete — Dugo Selo — Božjakovina — Lupoglav — Ivanić Kloštar — Šumećani — Dapci — Bosiljevo — ČAZMA.

Važna značajka ove tradicionalne utrke je ta da organizator NE naplaćuje startninu, te bilo kakve druge naknade od natjecatelja.

Prijave se primaju do 26. 5. 1992. godine na adrese: SAVEZ ŠPORTOVA OPĆINE ČAZMA, Športska dvorana, 43240 ČAZMA, telefon 043/771-905

Prijava mora sadržavati: prezime i ime, točnu adresu, datum rođenja, klupsku pripadnost ili naziv mjesta.

Trofeji: Pehari Saveza športova općine Čazma u muškoj i ženskoj konkurenciji za osvojeno 1, 2. i 3. mjesto.

Pehar »Športskih novosti« Zagreb — pobjedniku.

Svi takmičari primaju medalju i diplomu XVII. supermaratona te monografiju dosadašnjih 16 supermaratona.

KUGLANJE

INA pobjednik

Majstoricom između ekipa »INE« i »ŠPORTSKOG« završio je kuglački turnir pod nazivom »ZA SLOBODU '92«. Kuglači »INE« su tako po drugi puta za redom postali pobjednici turnira koji organiziraju Općinski savez za športsku rekreaciju, Športski buffet i Kuglački klub »Jedinstvo«. Utakmica je bila »napeta« do samoga kraja, a podatak da su obje ekipe srušile rekordan broj »drva« dovoljno govori. Na kraju rezultat je bio: INA — ŠPORTSKI 458:439 i pobjednički pehar odlazi u vitrine INE. Pehare su osvojile ekipe Športskog i Manhattana za drugo, odnosno treće mjesto. Svaka ekipa primila je diplomu za sudjelovanje na turniru. Turnir je imao dobrotvorni karakter tako da je svaka ekipa kod prijave uplatila 1.500 HRD, a sakupljena svota od 9.000 HRD uplaćena je, prema dogovoru kapetana ekipa, u Fond za djecu »KAD BI SVI« koju vodi MALAVIZIJA HRVATSKE TELEVIZIJE. Sam turnir je pokazao da je to pravi sport za zimsko vrijeme, ali zbog ratnog stanja i kvara kuglane odigran je tek u ožujku mjesecu. Na turniru nastupilo je sedamdesetak kuglača, što rekreativaca što pravih kuglača koji su zainteresirani da se takovi turniri i nastave. Iako je nastupilo samo šest ekipa svi koji su nastupili zaslužuju čestitke, a organizator najavljuje novi turnir sa bogatim fondom nagrada i iznenađenjima, a o tome na slijedećem turniru. Utakmice je sudio Zdravko Antolković. Evo i imena ekipa i sudionika koji su igrali:

INA: Antolković, Papež, Glavaš, Šok, Forgač, Banjeglav, Vinek, Grgošić, Šebal, Galić

ŠPORTSKI: Jukić, Potočnja, Škec, Ojkić, Šok S., Poldrugač, Brezak, Đivan, Tot, Starina F.

DUKOM: Benci, Bičanić S., Tečić, Bubnjar, Bičanić I., Brbot, Cesar, Matić, Rončević, Turjak

EXPORTDRVO: Stanković I., Lovrić, Rončević S., Franjčić, Pavlek, Žugić, Sečić, Žuvić, Bertak, Pavlović, Lončar, Kolar

MIPEL: Arklenić, Špoljarec, Tominac, Petek, Ivanović, Svetec, Sabljak M., Brle, Šutalo, Šebalj, Sabljak Lj., Škorić, Hopek, Košćec

JADRANKO KEREKOVIĆ

Streljačko društvo »Radnik« Ostrna

Na streljačkoj crti - u ratu i miru

Mnoge sportske aktivnosti zamrle su zbog rata, no pojedini sportski kolektivi svoju su djelatnost prilagodili novonastaloj situaciji. Možda je i logično da je jedan od tih kolektiva i streljačko društvo »Radnik« iz Ostrne.

Naime, svi potencijali streljačkog društva u potpunosti su iskorišteni za potrebe rata i obrane zemlje. Prije svega, velik dio članstva je aktivno uključen u obranu Hrvatske. Samo u postrojbama 53. samostalnog bataljuna iz Dugog Sela nalaze se 23 člana društva, a u »Radniku« rado ističu kako je i njihov prinos zapovjedničkom kadru Hrvatske vojske značajan (zapovjednik brigade, načelnik štaba za operativne poslove u »A« brigadi, zamjenik zapovjednika bataljuna, zapovjednik satnije...).

Svoju ratnu preobrazbu SD »Radnik« je doživjelo još u rujnu prošle godine, kada je oružje društva stavljeno na raspolaganje štabu TO, a u svrhu blokade kasarne jugo-vojske.

U funkciji je od samog početka stavljeno i strelište u Ostrni, te je na njemu organizirano bojevo gađanje svih postrojbi TO i 53. samostalnog bataljuna. Treba reći da su bojeva gađanja, u kojima je rukovanje oružjem vježbalo oko 1500 ljudi, obavljeno bez ijedne nezgode ili ozlijede, iako strelište nije adekvatno za bojevo gađanje borbenim streljivom.

No, rat neće vječno trajati. SD »Radnik« uskoro će se ponovo prestrojiti i djelovati kao sportsko društvo. I tu su ambicije »Radnika« sasvim jasne.

Zbog ratnih prilika tijekom prošle godine dio streljačkih natjecanja nije održan, no ovogodišnja sezona počinje već 3. svibnja. Riječ je o prvenstvu regije u gađanju zračnom puškom, na kojem će nastupiti 20 natjecatelja iz SD »Radnik«, u svim kategorijama. Pored redovnih sportskih aktivnosti, poseban zadatak će biti uređenje strelišta za malokalibarsko naoružanje, što će, osim uvjeta za trening natjecateljima, omogućiti i rekreativno gađanje pučanstvu dugoselske općine.

U »Radniku«, stoga, i ne kriju da za realizaciju spomenute akcije očekuju određenu pomoć zainteresiranih organizacija i pojedinaca općine.

M. Š.

Prijateljska nogometna utakmica »Jedinstvo« — 125. brigada HV

Gosti orniji za igru

Nogometaši dugoselskog »Jedinstva« ugostili su 14. travnja nogometni sastav 125. brigade Hrvatske vojske, jedinice koja je stacionirana na novljanskom ratištu, te je tako u stalnom kontaktu s postrojbama našeg 53. samostalnog bataljuna. Upravo je preko te »veze« i realiziran spomenuti susret.

Sastav 125. brigade nikako nije neka »leva« ekipa, jer riječ je o vojacima koji su prije rata aktivno igrali nogomet u lokalnim klubovima Novske, Lipovljana, Starog Grabovca..., no ipak je malo tko očekivao da će domaćini biti tako nadigrani (za igrače »Jedinstva« ligaško natjecanje je u tijeku). Osobito se to odnosi na prvo poluvrijeme u kojem su neobjašnjivo malodušni igrači »Jedinstva« bili, zapravo, tek promatrači. Igre željni dečki s ratišta vrlo su lako, stoga, poveli s rezultatom: 3:0. Gledajući ponašanje pojedinih nogometaša »Jedinstva« s nostalgijom smo se

Detalj s utakmice

prisjećali vremena kada su se u Dugom Selu nogometno bavili zreli ljudi i pravi sportaši. Ovi danas to, svakako, nisu.

Ipak, domaći igrači su se u drugom poluvremenu malo sabrali i ublažili poraz, te je utakmica završena rezultatom 3:2 za 125. brigadu.

Inače, način na koji su ugošćeni i (nakon utakmice) pogošćeni pripadnici Hrvatske vojske bio je na razini tradicionalne dugoselske gostoprimljivosti, daleko iznad razine igre koju su prezentirali igrači »Jedinstva« na terenu.

Pripadnici 125. brigade najavili su i službenu zahvalu.

Marin Šarec

GOTOVCU U ČAST

Prva glazbena priredba u Hrvatskoj, kojom je obilježena deseta obljetnica smrti Jakova Gotovca, održana je u Dugom Selu. Razinom svoje izvedbe mnoge je iznenadila.

Silvije Foretić, posebno zaslužan za uspjeh priredbe

»Ovako nešto odavno nismo čuli u Dugom Selu« – glasio bi zajednički komentar preko tri stotine posjetilaca koji su 2. travnja, u dvorani »Preporod«, prisustvovali glazbeno-scenskoj večeri pod nazivom: »In memoriam – Jakov Gotovac«. Kao što se već vidi i iz samog naziva večer je bila posvećena sjećanju na našeg velikog, mnogi kažu našeg najvećeg kompozitora u ovom stoljeću, maestra JAKOVA GOTOVCA. Njome je obilježena desetgodišnjica maestrove smrti.

Na repertoaru su bile solo popijevke, narodne pjesme u obradi pripremljene za zbor, fragmenti iz prvog i drugog čina opere »Ero s onoga svijeta« te folklorni nastup Završnog kola iz trećeg čina iste opere. Izvođači su bili, a to valja posebno naglasiti, uglavnom Dugoselci potpomognuti sa troje profesionalaca zagrebačkog HNK i izvrsnim folklornim ansamblom HKUD-a »Petar Zrinski« iz Vrbovca. Nećemo pogriješiti ukoliko imenujemo sve soliste, to su bili: Sergije Foretić, Sanja Vukić, Višnja Bokun i Alojzije Glasnović, svi iz Dugog Sela, te gosti iz HNK Gordana Marić-Šir, Blaženka Milić i Josip Lešaja. Djevojačkim zborom OŠ »Dugo Selo« ravnao je Bogomir Božiković, umjetnički voditelj HKUD-a »Zrinski« bio je Zdenko Žuklić, a autor koreografije Zvonimir Reljić. Klavirsku pratnju i vođenje cijele izvedbe uspješno je izveo Silvije Foretić. Redatelj je bio Sergije Foretić, a scenograf Tomislav Gale.

Organizator scensko-glazbene večeri bilo je Narodno sveučilište iz Dugog Sela uz stručnu pomoć i izuzetno zalaganje profesora Sergija Foretića, koji je osim redateljske dužnosti, unatoč godinama, veoma uspješno otpjevao i ulogu mladog Miće (Ere) i profesora Silvija Foretića, njegovog sina, koji je specijalno za ovu priliku doputovao iz Kölna.

Blaženka Milić, Sergije Foretić i Gordana Marić-Šir

Uspješnost ove glazbeno-scenske večeri razuvjerila je sve one koji su mislili da Dugo Selo nema ni prostor niti publiku za ovakva događanja, a to je najbolje pokazala ispunjena dvorana »Preporod«. Dodatni je značaj ove večeri što je to bilo prvo obilježavanje ove obljetnice. Dugo Selo je konačno u nečemu bilo prvo, prije Zagreba i drugih velikih glazbenih centara.

Dakle, dugoselski ljubitelji glazbe su konačno došli na svoje, a da za njih dolaze i bolji dani najavljuje i već zakazani koncert zbora i orkestra iz Ivanić Grada koji će biti održan sredinom svibnja u istoj dvorani.

NENAD HABUŠ-MALI

Fotografije s dugoselske priredbe u spomen desete godišnjice smrti skladatelja Jakova Gotovca možete nabaviti kod FOTO VERICE

Dugoselci u »Eri s onoga svijeta«

Gotovčeve skladbe uspješno je pjevao i zbor dugoselske osnovne škole

Zašto volimo rode

Zašto rode najviše vole Ostrnu? ● Zašto lete na tisuće kilometara samo da bi ovdje izlegle i zbrinule svoju mladunčad?

Na fotografijama: rode u Ostrni

Vrsta koja u svijetu sve više nestaje, srećom na našem području se još uvijek održala i to prvenstveno radi svijesti i ljubavi pojedinih stanovnika općine. Iako po legendi ova ptičja vrsta donosi djecu, to se nažalost ne može reći za sela posavskog dijela gdje inače bijele rode (CICONIA CICONIA) obitavaju, jer u ovom području broj stanovnika i dalje opada. U nekim šumama općine živi nekoliko parova i crne rode (C. NIGRA), koja nije vezana uz ljude ali je nažalost još više ugrožena.

Pri pripremi ovog članka put nas je donio jedno jutro u Ostrnu, te preporučamo svakom od zantiželjnika da svrate u Omladinsku, Milkovićevu i Pavlićevu ulicu gdje će moći vidjeti kako su se uklopile bijele rode u ostrvljanski način života, koji postoji već više desetaka godina, i ta veza je sve jača i jača. Zato u ovaj kraj često navrate ornitolozi i pokoja snimateljska ekipa, kako bi mogli pratiti život ove populacije. Da li ste znali, da u Ostrni imade više roda nego li u Nizozemskoj, Italiji, V. Britaniji i Švedskoj? Prema našem promatranju koje je obavljeno ovih dana na malom području Ostrne u nekoliko spomenutih ulica živi 12 parova tek pristigli iz daleke Afrike.

Najviše gnijezde u Poljskoj, dok u Hrvatskoj imade prema podacima Zavoda za ornitologiju HAZU Zagreb oko 500 parova. U većem dijelu sjeverne Europe ta je životinja u potpunosti nestala. Osim u Europi rode se gnijezde još u sjevernom dijelu afričkog kontinenta. Razlikuju se između ostaloga od ostalih ptica po tome što ne pjevaju već se zvučno oglašavaju klepetanjem kljuna, što posebno rade u doba parenja prilikom udvaranja mužjaka ženki.

Hrane se uglavnom živim plijenom: žabama, zmijama, ribama, glistama, miševima i dr. Nije neuobičajeno vidjeti na polju rodu da ide za traktorom koji ore ili kosi travu, gdje sistematski pretražuje teren, kako bi lakše došla do plijena. Prema pričanju Josipa Šotića iz Ostrne, on je niz godina imao uspostavljen kontakt sa svojim štrkom (uobičajeni naziv za rode u Ostrni) koji se gnijezdo na krovu njegovog štaglja. Svaki puta kada bi Jože upalio traktor, štrk bi pažljivo promatrao sa krova na koju će stranu, te bi mu se pridružio na livadi kod košnje, lagano koračajući iza kose i mastećí svoj dugi kljun za dobrim zalogajima.

Bijela roda spada u najveće europske ptice, dužina joj iznosi oko 1 m, a raskrilјena može doseći i do 225 cm. Spolno zrele postaju u četvrtoj godini, te prva legla se raspoznaju po tome što se u gnijezdu nalaze 1-2 mladunca. U starijoj dobi odgajaju više mladunaca. Gnijezda grade zajednički i to isključivo u naseljima, na krovovima kuća, dimnjacima ili drveću i stupu koji se nalazi pokraj kuća. Osnovni materijal za gnijezdo su razni drveni suharci, koje će neprijetko uzimati u samom dvorištu. Gnijezda nadograđuju svake godine pa ona mogu biti stara i više od dvadesetak godina. Mužjak i ženka naizmjenice sjede na jajima otprilike 33-34 dana, da bi se potom izlegli mladi o kojima oba roditelja brinu. Ukoliko zamijete da neko mlado slabije napreduje, odbacuju ga iz gnijezda, iako su neki ljudi pokušavali vraćati mlado u gnijezdo, rode ga više nisu prihvaćale.

Rode su ptice selice te u ove naše krajeve najčešće dolaze u vremenu od 15. do 20. ožujka a odlaze početkom rujna. Ove godine su kasnile te su prve stigle 1. travnja 1992. Što je tome uzrok teško je reći? Da li možda rat? I ta mogućnost postoji!, jer rode Europe imadu dva puta te biraju najkraće puteve preko mora do Afrike. Ove naše rode priključuju se istočnoj varijanti putovanja koja ide pravcem prema istoku do Bospora, pa dalje preko Turske, Sinajskog poluotoka i uz Nil spuštaju se do Sudana, a neke od njih nastavljaju put sve do krajnje točke u Južno-afričkoj republici. Rode zapadne Europe lete na seobenom putu preko Gibraltara, te uz zapadnu Afriku do Nigera, Nigerije i Malija.

Brojno stanje ove vrste iz dana u dan opada, iako to nije kod nas slučaj. Interesantno je da su rode već nestale sa područja susjedne općine Sesvete. Prema navodima dr. Jasmine Mužinić iz Zavoda za ornitologiju, osnovni uzroci nestajanja ove vrste su: promjena klime, gubitak staništa vezanog za prehranu, gubitak mjesta za gniježdenje, trovanje pesticidima, strujni udari na dalekovodima, lov, a najvjerojatnije i sada rat, koji će u Lonjskom polju sigurno bitno smanjiti broj gnijezda.

Rode su vrsta koje su se usko vezale uz ljude i ukoliko češće dolazi do ekološke poremetnje u okolišu, one će sve više nestajati. Zato su područja u Hrvatskoj (Lonjsko polje, Savska i Dravska nizina) bitne za održanje ove vrste. Tamo gdje žive rode sigurno nije došlo do značajne ekološke pometnje u okolini.

Zahvaljujemo svim građanima Ostrne a posebno obitelji: Đakman, Habeković, Certin, Šegović, Forma, Bekec i Šotić na iskazanoj ljubavi prema ovoj vrsti i svojem ne malom doprinosu za spašavanje tih ptica dugog kljuna. Time su se i oni uključili u svjetski pokret za očuvanje zdrave okoline, u zaštitu faune iz crvene knjige.

Mr. Velimir Sruk

Uskršnji radovi malih Rugvičana

U Muzeju za umjetnost i obrt u Zagrebu, tijekom travnja održava se izložba USKRS U HRVATA.

Na izložbi su izloženi probrani predmeti umjetničke zbirke Muzeja za umjetnost i obrt od kaleža do slikarskih i kiparskih remek-djela, od tekstilnih do sakralnih uporabnih predmeta ili do predstavljanja građanske sobe u danima uskršnjeg blagovanja. Osim toga može se vidjeti zbirka zvona iz hrvatskih krajeva koja su dospjela u Muzej prije prvog svjetskog rata, a bila su namijenjena pretopljenju u topove i topovsku tanad! Zatim slikarski prikaz zagorskih križeva, etnografski prilog Muzeja Turopolja iz Velike Gorice kojim je predočeno posavsko selo i Uskrs (autorski nastup hrvatskog kipara Branka Ružića).

Prilog izložbi dali su i suvremeni umjetnici oslikavajući i oblikujući pisanice u keramici i drugim materijalima.

Nezaobilazni dio izložbe su također pisanice koje su oslikali učenici šest škola – Rugvice, Brezovice, Izidora Kršnjavoga, Ivana Gundulića, Tina Ujevića i Škole primijenjene umjetnosti.

Ove prekrasne lutke u posavskim narodnim nošnjama prikazane na fotografiji izradili su učenici VII. a razreda Osnovne škole Rugvica, uz stručnu pomoć učiteljice Zinke Čaušević.

U svezi napisanoga preporučujem učiteljima, učenicima i roditeljima da posjete ovu vrijednu izložbu kako bi uživali u bogatstvima ljudskog duha i hrvatske kršćanske povijesti.

Goranka Taritaš

Pisanice učenika rugvičke i drugih škola

Pisance – lutke iz OŠ Rugvica u Muzeju za umjetnost i obrt

Dugoselska kronika

Osnivač glasila: SKUPŠTINA OPĆINE DUGO SELO

Izdavač: NARODNO SVEUČILIŠTE DUGO SELO

VIJEĆE GLASILA: Jadranko Crnić, Tomislav Gale, Marijan Galeković, Ivica Konjević, Nada Kozić, Ivan Pandžić (predsjednik), Zvonimir Šimunović, Stipe Velić i Borislav Zorić

REDAKCIJA: Marijan Galeković, Ivana Hrelja, Božidar Jakopović, Jadranko Kereković, Maja Končić-Crnić, Ivica Konjević, Nada Kozić, Predrag Mikulčić, Ivan Pandžić, Zdenko Smolić, Velimir Sruk, Marin Šarec, Nikola Tominac i Dada Zečić.

Glavni i odgovorni urednik: Marijan Galeković

Grafički urednik: Ivan Glad

Adresa Redakcije: Dugo Selo, Josipa Zorića 21a

List izlazi jednom mjesečno. Jednogodišnja pretplata za tuzemstvo 300 dinara, a za inozemstvo 1000 dinara. Pretplate se šalju na žiro račun: Narodno sveučilište Dugo Selo, broj: 30111-603-6553, Dugo Selo

Tisak: Hrvatska tiskara, Zagreb, Slavonska avenija 4. Naklada tiska: 2.500 primjeraka